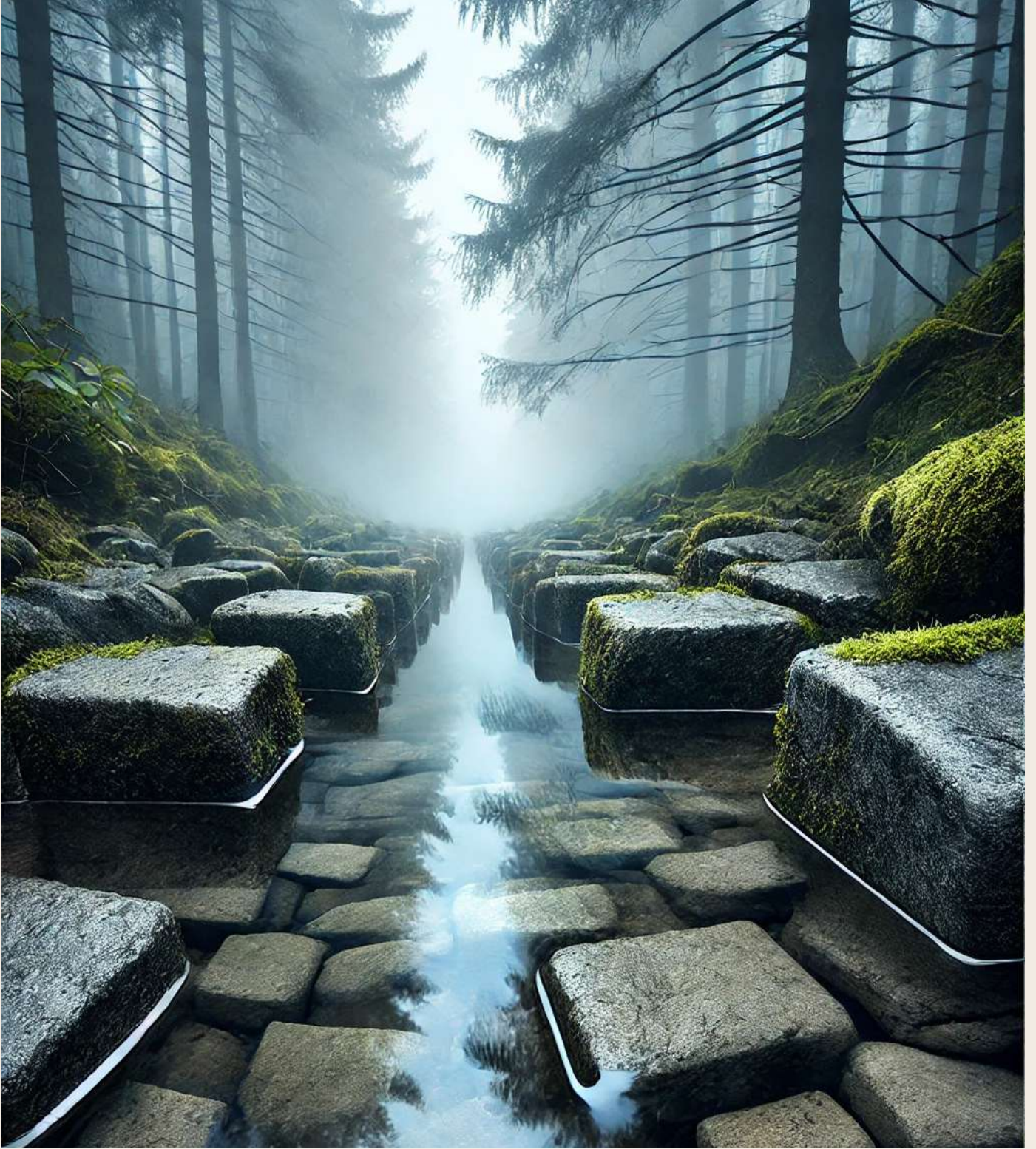

pistis sophia

EYLÜL 2025

SAYI 1

AYLIK E-DERGI

YOL

GERÇEK

YAŞAM

Biz Kimiz?

Mana İlimleri Akademisi, bireyin içsel özüne uyanışını destekleyen, ilahi kolektif bilincin ışığında evrensel hakikati birlikte arayan bir maneviyat merkezidir.

Amacımız, insanın içsel taşını yontarak kendi öz hakikatine ulaşmasına, bu yolla hem bireysel hem toplumsal dönüşümün bir parçası olmasına alan açmaktır. Sonsuz öğretiler içinde şekillenen bu yolculukta, çağlar boyunca aktarılan kadim bilgileri, bugünün diliyle yeniden anlamlandırarak herkesin erişimine sunmak; inanç, ırk, dil veya geçmiş fark etmeksizin tüm ruhsal arayış sahiplerine açık bir birlik alanı inşa etmektir.

- **Bilgiyi Erişilebilir Kılmak:**

Ezoterik, gnostik ve mistik geleneklerde yer alan öğreti ve uygulamaları sadeleştirerek herkesin anlayabileceği ve hayatına katabileceği biçimde sunmak.

- **İçsel Yolculuklara Rehberlik Etmek:**

Ruhsal gelişim arayışında olan bireyleri yalnız bırakmadan; onları destekleyen, dinleyen, ilham veren bir topluluk ve rehberlik ağı oluşturmak.

- **Hizmet Alanları Oluşturmak:**

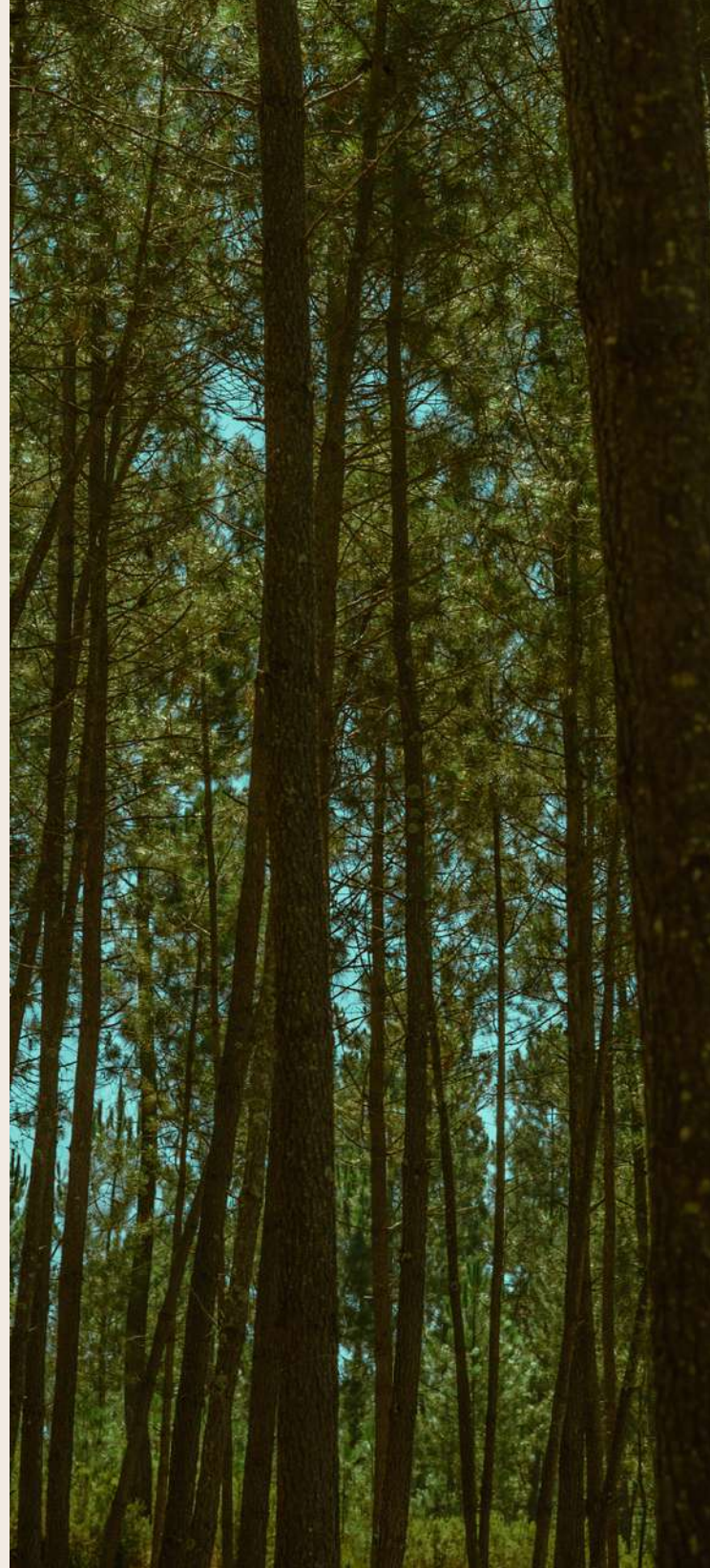
Bilgiyi sadece tüketen değil; onu paylaşan, hizmet yoluyla dönüştüren bireylerin yetişmesine destek olmak. Her bireyin kendi potansiyelini topluluğun hayrına kullanacağı alanlar yaratmak.

- **Dijital ve Fiziksel Alanlar Açmak:**

Çağın ruhuna uygun biçimde dijital medya kanallarıyla bilgi paylaşımını sürdürürken, zamanla fiziksel buluşmalar ve manevi keşif yolculukları organize etmek.

- **Öz-Özgürlük ve Özyönetim:**

Akademiye, kişilere bağlı olmayan; kendini yenileyebilen, ilkeleriyle hareket eden bir ruhsal sistem olarak yapılandırmak.

İlkelerimiz

- Mana İlimleri Akademisi; kişi merkezli bir yapı değil, ilkeler merkezli bir yapıya dayanır. Sistem kişilere bağlı değil; ilkelerin sürekliliğine bağlıdır.
- İlahi hakikat, hiçbir kimliğe, millete ya da dine ait değildir. Akademi, tüm insanlara eşit mesafede yaklaşır; Her birey, ışığın potansiyel bir taşıyıcısıdır.
- Ruhsal yolculuk, öz disiplin, yüzleşme ve içsel emek gerektirir. Akademi, bu süreci teşvik eder; ama asla dayatmaz.
- Gerçek bilgi; gösterilmek ya da üstünlük kurmak için değil, hizmet etmek ve paylaşmak için kullanılır.
- Katılım gönüllüdür; fakat bilgiye ulaşan herkesin bunu etik, sorumlu ve sevgi dolu bir biçimde taşıma sorumluluğu vardır.
- Akademi, yalnızca sözle değil; sessizlik, tefekkür ve içsel farkındalıkla da öğretir.
- Bilgi saklanmaz; süslenmez. Akademi, sürecini ve içeriğini açıkça paylaşır; dışlayıcı değil, davetkâr olur.
- Bilgi saklanmaz; süslenmez. Akademi, sürecini ve içeriğini açıkça paylaşır; dışlayıcı değil, davetkâr olur.
- Bilgiye yaklaşım çok katmanlıdır. Yeni başlayan, derinleşen ve rehberleşen tüm ruhlar için uygun içerikler, deneyimler ve sorumluluk alanları mevcuttur. Mana İlimleri Akademisi'nde rehberlik yapan kişiler terapist değildir; "Mana Rehberi", yönlendirme veya kişisel çözüm önerisi sunan biri değil, kendi deneyimi üzerinden iç görü paylaşan kişidir. Hiçbir rehber, katılımcının psikolojik, duygusal ya da tıbbi sürecinden sorumlu değildir ve bu sorumluluğu almaz. Rehber, karşısındakine yol çizmez; içindeki ışığı fark etmesi için alan tutar.
- Mana İlimleri Akademisi, hiçbir hizmet veya rehberlik karşılığında ücret talep etmez; bilgi aktarımı gönüllülük ve hizmet bilinciyle yürütülür. Maddi katkılar ise tamamen şeffaf, gönüllü ve asla zorunlu değildir.
- Geleneksel öğretileri korurken, onları donmuş değil yaşayan birer bilgi olarak görür. Çağın ihtiyaçlarına uygun olarak aktarımda bulunur.
- Bireysel aydınlanma ancak kolektif yükselişle tamlaşır. Akademi, "biz" bilincini önceler; rekabet yerine dayanışma kültürünü benimser.

Mana İlimleri Akademisi, gönüllülük esasına dayalı bir topluluktur. İlkelerimiz hiyerarşi için değil, ortak ışıktaki buluşmak içindir. Bu maddeler, içsel taşıyıcıyı yontarken dayandığımız zemindir.

Katılan herkesin bu ilkelere uyması beklenir.

EZOTERİZM NEDİR? NELERİ İÇERİR?

Yazar: Rehber

Ezoterizm, kelime kökeni olarak Yunanca “esoterikos” (içsel, gizli) teriminden türemiştir ve genellikle derin, gizli veya yalnızca belirli bir gruba açıklanan bilgileri ifade eder. Ezoterizm, dış dünyadan ziyade içsel hakikatlere, sembolizme ve kişisel dönüşüme odaklanan bir bilgi ve uygulama sistemidir. Tarih boyunca farklı kültürlerde ve dinlerde kendine yer bulmuş, gizemli ve genellikle anlaşılması zor bir alan olarak kabul edilmiştir.

Bu makalede, ezoterizmin genel tanımı ve içeriği ele alınacak, ardından özellikle ezoterik Hristiyan bir topluluğun perspektifinden bu kavram incelenecektir.

Ezoterizmin Genel Tanımı ve İçeriğine bakacak olursak;

Ezoterizm, yüzeydeki görünür bilgilerin ötesine geçmeyi ve evrenin, insanın ya da ilahi olanın gizli doğasını anlamayı amaçlar. Bu, genellikle semboller, mitler, ritüeller ve meditatif uygulamalar aracılığıyla gerçekleştirilir.

Ezoterik öğretiler, çoğunlukla bir öğretmen-öğrenci ilişkisi içinde aktarılır ve bu bilgiye erişim, belirli bir inisiyasyon (başlangıç) sürecinden geçmeyi gerektirebilir.

EZOTERİZM NEDİR? NELERİ İÇERİR?

Yazar: Rehber

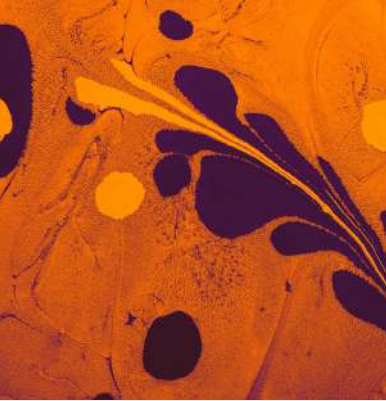
Ezoterizmin temel unsurları arasında şunlar yer almaktadır;

Gizli Bilgi: Ezoterizm, herkesin kolayca erişemeyeceği, derin anlamlar taşıyan bilgiyi içerir. Bu bilgiler, evrenin yapısı, ruhun yolculuğu veya ilahi gerçekler gibi konuları kapsayabilir.

Sembolizm: Semboller, ezoterik öğretilerde önemli bir yer tutar. Örneğin, haç, daire veya belirli sayılar (3, 7 gibi) derin anlamlar taşır.

Kişisel Dönüşüm: Ezoterizm, bireyin kendini tanımasını, ruhsal olarak gelişmesini ve ilahi olanla birleşmesini hedefler.

Evrensel Bağlantılarına bakacak olursak; Birçok ezoterik gelenek, evrenin birliğini ve her şeyin birbiriyle bağlantılı olduğunu savunur.

Ezoterizm, tarih boyunca Hermetizm, Gnostisizm, Kabala, Sufizm ve Alşimi gibi farklı akımlarla kendini göstermiştir. Bu akımların her biri, belirli bir kültür veya din çerçevesinde ezoterik ilkeleri yorumlamıştır.

EZOTERİZM NEDİR? NELERİ İÇERİR?

Yazar: Rehber

Ezoterik Hristiyanlık Açısından Ezoterizmi ele alırsak;

Ezoterik Hristiyanlık, İsa Mesih'in öğretilerini ve Hristiyan kutsal metinlerini (özellikle İncil'i) daha derin, sembolik ve gizemli bir şekilde anlamaya çalışan bir yaklaşımdır. Bu topluluklar, genellikle kilisenin resmi doktrinlerinden farklı olarak, Hristiyanlığın "gizli" veya "içsel" boyutuna odaklanırlar.

Ezoterik Hristiyan bir topluluk için ezoterizm, şu unsurları içerebilir:

İncil'in Sembolik Yorumu üzerinde dururlar;

Ezoterik Hristiyanlar, İncil'deki hikayeleri ve mucizeleri yalnızca tarihsel olaylar olarak değil, ruhsal yolculuğun metaforları olarak görür. Örneğin, İsa'nın çöldeki 40 günü, bireyin içsel arınma sürecini simgeleyebilir.

Gnosis (Bilgi) kavramını öne çıkarırlar;

Gnostik Hristiyanlık gibi ezoterik akımlar, kurtuluşun dışsal bir kurtarıcıdan ziyade içsel bir bilinç ve bilgi (gnosis) yoluyla geldiğini savunur. Bu, Tanrı'yı ve insanın ilahi doğasını doğrudan deneyimleme arzusunu içerir.

Mistik Uygulamaları devreye sokarlar;

Dua, meditasyon ve belirli ritüeller, ezoterik Hristiyan topluluklarda önemli bir yer tutar. Bu uygulamalar, bireyin Tanrı ile kişisel bir bağ kurmasını ve ruhsal uyanışa ulaşmasını amaçlar.

İsa'nın Gizli Öğretilerini öğrenme gayretindedirler;

Bazı ezoterik Hristiyanlar, İsa'nın havarilerine halka açık olmayan özel öğretiler verdiğine inanır. Bu öğretiler, apokrif (resmi kabul görmemiş) metinlerde veya sözlü geleneklerde aranır.

Ezoterik Hristiyan Bir Topluluk İçin Önemi

Ezoterik Hristiyan bir topluluk, genellikle dışsal otoritelerden bağımsız bir şekilde kendi ruhsal yollarını çizer. Bu topluluklar, kilisenin dogmatik yapısından ziyade bireysel deneyim ve içsel hakikate değer verir. Örneğin, haçın yalnızca İsa'nın çarmıha gerilmesini değil, aynı zamanda insan ruhunun madde ile ruh arasındaki gerilimini temsil ettiğini düşünebilirler. Benzer şekilde, diriliş, fiziksel bir olaydan çok ruhsal bir yeniden doğuş olarak yorumlanabilir.

Bu topluluklar için ezoterizm, hem bireysel hem de kolektif bir aydınlanma aracıdır. Topluluk üyeleri, sevgi, merhamet ve birlik gibi Hristiyan erdemlerini içselleştirirken, aynı zamanda evrensel bir bilgelik arayışına girerler. Bu süreçte, diğer ezoterik geleneklerden (örneğin, Kabala'daki yaşam ağacı veya Hermetik ilkeler) ilham alabilirler, ancak bunları Hristiyan çerçeveye uyarlarlar.

EZOTERİZM NEDİR? NELERİ İÇERİR?

Yazar: Rehber

Bütün bunların ışığında Ezoterizm, genel anlamda gizli bilgiye ulaşma ve içsel dönüşüm arayışıdır;

Hristiyan ezoterizmi ise bu arayışı İsa Mesih'in öğretileriyle birleştirir.

Ezoterik Hristiyan bir topluluk için bu, İncil'in derin anlamlarını çözmek, semboller aracılığıyla ilahi hakikatleri anlamak ve kişisel bir ruhsal yolculukla Tanrı'ya yaklaşmak demektir.

Bu yaklaşım, hem bireysel hem de topluluk düzeyinde, geleneksel Hristiyanlığın ötesine geçen bir anlam ve bağlantı sunar.

Bu makale, ezoterizmin geniş kapsamını ve Hristiyan bir topluluğun bu kavramı nasıl kucaklayabileceğini özetlemektedir. Ezoterik Hristiyanlık, gizemli doğası ve derinliğiyle, inanç ve bilgelik arayanlar için eşsiz bir yol sunar.

SÜMERLERDE EZOTERİZM NASILDI?

Yazar: Jako

Ezoterizm: Sadece seçilmiş bir kesime semboller ve şifreler aracılığıyla aktarılan, insiyasyona dayanan metafizik öğretilere denir. Bu ezoterik öğretinin yaratıcısı olan Rahipler; sıradan insanların yetersiz bilgileriyle anlayamayacağını düşünüp sırlar sistemi oluşturmuşlardır.

Bu Ezoterik-Batını sırların belli bir zümreye verilip iyi saklanması, sembollere her çağda gelişen uygarlık doğrultusunda farklı anlamlar yüklenerek günümüze ulaşması bu doktrinin var olmasını mümkün kılmıştır. Ezoterizm sembolik olarak saklı bir gerçeği, gizli manayı ortaya çıkarmaktır. İnanç olarak değil insanlık tarihinin başlangıcından günümüze kadar gelen, bir gelenek ve öğreti olarak algılamak gerekir.

Kişinin Tanrının varlığında eriyerek Onun içinde yok olması; kişinin Tanrısal bireyselliğine kavuşarak O'nunla Bir olduğunu anlamasıdır. Ezoterik-Batını doktrinler felsefi alanda Panteizm olarak adlandırılır ve bir hoca yol gösterici tarafından belli bir sistem dahilinde aktarılır.

Öğretide 3 esasa dayanır.

1-Tek Tanrı Fikri

2-Yeniden Doğuş

3-Tekâmül

Tek Tanrılı dinlerde Yaratan Yaratılan varken Panteizm de bu ikilem yoktur. Evren ve Tanrı birdir. Tanrı makro kozmosta da mikro kozmosta da bulunur. Tanrısal ışığın kaynağı olan Ruh hiçbir zaman ölmez amacı ayrıldığı kaynağa yani Tanrıya dönmektir. Asıl olan Ruh ve Ruhun tekâmülünde; çıktığı ana kaynağa dönmesini sağlayan Evrensel Yasa Yeniden doğuş yasasıdır.

***İşte alt seviyedeki cansız varlıklardan en üstteki İnsanı Kâmil seviyesine ulaşması...
Bu zincir...Ruhun mükemmele ulaşması ve Tanrı'ya dönmesi ile tamamlanır.***

SÜMERLERDE EZOTERİZM NASILDI?

Yazar: Jako

SÜMER EZOTERİZMİ

Sümerler, MÖ 4000-2000 yılları arasında yaşamış en eski uygarlıklardan biridir. Gelişmiş kültürleri ve karışık inanç sistemleri, ritüelleri vardı. Rahipler ve yöneticiler tarafından korunan sırların müzik, yazıcılık, marangozluk, demir işçiliği, duvarcılık, gibi sanatların Tanrılar tarafından insanlara verilmiş armağan olarak düşünüyorlardı.

Çok Tanrılı İnanç ve Mitoloji: Her biri farklı güce sahip tanrılarıyla doğaya hükmediyor evrenin işleyişini kontrol ediyorlardı.

Gizli ritüeller ve semboller: Sümer Rahipleri Gizli ritüellerle Gılgamış destanı gibi...mitolojik eserlerle tanrıların gizemli dünyasına ve insanlara bilgiler sunuyorlardı. Gizli sözler ve müzik kullanıyorlardı. Ziguratlar Tanrılara adanmış tapınaklar olarak bu ritüellerin merkeziydi.

Astroloji ve Astronomi: Gökyüzü olaylarına çok değer veriyorlardı. Yıldız ve gezegenlerin hareketlerine bakıp Astrolojik tahminler yapıyorlardı...tarım Siyaset ve din alanında bu bilgilerden faydalanırlardı.

Gizli Bilgi ve İnisiyasyon: Gizli toplantılarla bu bilgi Rahipler tarafından paylaşıldı.

Yeraltı Dünyası İnancı: Ölümden sonra yeraltı dünyasının varlığına inanırlardı. Tanrıça Ereškigal tarafından yönetilen bu dünyada ölümlerin ruhu sonsuza dek yaşardı.

Sümer Ezoterizmi hakkında bilgi bulmak çok zordur. Sümer Ezoterizmi kendisinden sonra gelen Babil, Mısır, Yunan Ezoterizmine ışık olmuştur. Astrolojisi hala günümüze kadar gelip Astrolojik Sistemlerin temelini oluşturmuştur. Aynı şekilde Mitolojisi, Sembolizmi birçok sanatsal esere kaynak olmuştur.

RÖNESANS'IN FELSEFİ DAMARI; HERMETİZM

Yazar: Or Makif

Rönesans, Avrupa'nın entelektüel tarihinde yalnızca bir yeniden doğuş değil, aynı zamanda içe dönüş hareketiydi. 14. yüzyıldan itibaren özellikle İtalya'da filizlenen bu büyük kültürel atılım, Antik Yunan ve Roma'nın estetik mirasını gün yüzüne çıkarırken, insana dair daha derin, daha varoluşsal soruları da yeniden gündeme taşıdı.

Bence Rönesans'ın asıl devrimi, insanın kendini ve evreni yeniden düşünme cesaretinde gizlidir. Bu cesaret, sadece dışa değil, içe bakan bir sorgulamayı da beraberinde getirdi.

Bu düşünsel yeniden yapılanmanın kalbinde, uzun süre bastırılmış veya unutulmuş ezoterik geleneklerin yeniden uyanışı yer alır. Bunlardan biri, bugün bile gizemini koruyan Hermetizm'dir. Antik dünyanın bilgeliğini taşıyan bu öğreti, Corpus Hermeticum adı verilen metinlerle günümüze ulaşır. Bu yazılar sadece geçmişin kalıntıları değil; aynı zamanda evrenin ruhsal mimarisini anlamaya çalışan bir arayışın yankılarıdır. Bana göre bu yankılar, sadece tarihsel bir bilgi değil; insanın içsel özüne dair kadim bir hatırlayıştır.

RÖNESANS'IN FELSEFİ DAMARI; HERMETİZM

Yazar: Or Makif

Hermetizmin kökeni, efsanevi bilge Hermes Trismegistus'a dayanır. Onun adı, bilgeliğin hem tanrısal hem insani boyutuna işaret eder. Yazıya geçtikleri dönem Antik Çağın sonlarına denk gelen bu metinler, Tanrı ile insan arasındaki ilişkiyi, ruhsal kurtuluşun yollarını ve evrensel aklın doğasını sorgular. Ancak bu metinler yüzyıllar boyunca unutulmuş, raflara terk edilmişti. Ta ki 15. yüzyılda, Bizans'tan Batı Avrupa'ya göç eden çevirmenlerin elinde tekrar gün yüzüne çıkana kadar.

Floransa'da bu metinler, sanki bir tür entelektüel kıvılcım gibi karşılık buldu. Marsilio Ficino ve ardından gelen Giovanni Pico della Mirandola, bu Hermetik metinleri Latinceye çevirerek sadece görünür kılmakla kalmadılar; onları Platonculuk, Aristotelesçilik ve Hristiyan mistisizmi ile harmanlayarak yeni bir kozmolojik anlayışın temel taşlarını da döşediler. Bu, bir akademik çeviri değil; ruhun, geçmişten bugüne uzanan bir çağrıyı yeniden duymasıydı sanki.

Bu anlayış, insanı evrenin merkezine yerleştirir. Ama bu merkezcilik, bugünkü bireyci kibirle değil; insanın ruhsal potansiyeline duyulan derin bir inançla beslenir. Hermetik düşünceye göre insan, yalnızca et ve kemikten ibaret değildir. O, Tanrı'dan gelen bir "ışık kıvılcımı" taşır ve bu kıvılcım bilgiyle, sezgiyle, içsel uyanışla tekrar kaynağına dönebilir.

Hermetizm, Rönesans'ın insan merkezli dünya görüşüne derinlik kazandıran bir felsefi damar olarak hâlâ canlıdır. Belki bugün ona bir dogma gibi değil, bir **içsel çağrı**, bir **mana yolu** olarak bakmalıyız.

Zira şu soru hâlâ geçerliliğini koruyor:
Acaba Hermetik düşünce, sadece geçmişin entelektüel bir modası mıydı, yoksa insanın içsel uyanışında bugün bile yankılanabilecek bir ses mi?

Bilgeliğin Sırrı Geri Dönüyor,

Rönesans'ta Hermetik düşüncenin yeniden doğuşu, yalnızca kayıp metinlerin bulunması değil; insan ruhuna hitap eden kadim bir çağrının yeniden duyulmasıydı. Corpus Hermeticum adı verilen bu metinler, Tanrı ile insan arasındaki ruhsal bağı, evrenin görünmeyen düzenini ve bilgeliğin içsel doğasını sorgulayan derinlikli metinlerdi.

Ve bu metinler, sadece felsefi metinler değil; çağlar öncesinden zamanımıza uzanan bir fısıltı, insanın kozmik yerini hatırlamasını isteyen bir ses gibi.

Ruhun Yolculuğu,

1453'te İstanbul'un Osmanlılar tarafından fethi, yalnızca bir imparatorluğun sonu değil; Batı'da yeni bir entelektüel çağın başlangıcıydı. Bizans'tan Batı'ya göç eden bilginler, beraberlerinde yalnızca eski el yazmalarını değil, aynı zamanda kadim bir ruhsal dünya görüşünü de taşıdılar.

Bu metinlerde yalnızca harfler değil, kaybolmuş bir çağın ruhu saklıydı.

RÖNESANS'IN FELSEFİ DAMARI; HERMETİZM

Yazar: Or Makif

Bir Kıvılcım,

Floransa'ya ulaşan bu yazmalar, Cosimo de' Medici'nin koruyuculuğunda hayat buldu. Marsilio Ficino, Platon'un metinlerini çevirirken yönünü birden bu gizemli yazmalara çevirdi. Bu bir emirden fazlasıydı; adeta dönemin ruhu onu bu işe çağırıyordu. Böylece Hermetik düşünce, Latincenin kanatlarında Avrupa'ya yeniden yayıldı.

Bilgeliğin Kesişim Noktasında,

Ficino'nun ardından gelen genç düşünür Giovanni Pico della Mirandola, Hermetizmi evrensel bir sentezin kalbine yerleştirdi. Ona göre hakikat, tek bir gelenekte hapsolamazdı. Hermetik öğreti, Kabala, Hristiyan mistisizmi ve Platonculuk ile birlikte okunmalıydı. Ve bu yaklaşım, insanın tüm geleneklerdeki özü arama cesaretini yeniden uyandırdı.

Ve Bilgelik Yayılıyor,

Hermetik metinler yalnızca filozofların değil; simyacıların, gökbilimcilerin, teologların ve içsel uyanış arayışındaki ruhların da dikkatini çekti. Çünkü bu metinler, insanın tanrısal potansiyeline inanan bir çağın kalbine hitap ediyordu. Evren, bir makine gibi değil; yaşayan, ruh taşıyan bir bütün olarak görülmeye başlanmıştı. Ve insan, o bütünün düşünen kalbiydi.

İnsanın Kozmik Yankısı,

Hermetik öğretiyeye göre insan, yalnızca gözlemleyen bir varlık değildir; o, evrenle yankılanan canlı bir ayna, kozmik düzenin bilinçli bir yansımasıdır. Makrokozmos yani evren ne ise, mikrokozmos yani insan onun küçük ölçekli ama ruhsal anlamda eşdeğer bir suretidir.

Bu yüzden insan, gökyüzüne baktığında yalnızca yıldızları değil, kendi içsel yıldız haritasını da görür.

Bu anlayış, Rönesans'ta insanı edilgen bir kul olmaktan çıkarıp, evrensel bilgiye erişebilen bir özneye dönüştürür. Hermetik gelenek, insana *****"tanrısal akıl"*****ın emanet edildiğini söyler. Bu akıl yalnızca doğayı anlamak için değil, onu dönüştürmek için de vardır. Bence bu, insanın hem yaratılışın parçası hem de onun devam eden anlamına katkıda bulunan bir varlık olduğu fikrini taşır.

Giovanni Pico della Mirandola bu Hermetik çağrının sesidir: **"İnsan ne melek ne de hayvandır; o, kendi varoluşunu seçebilen bir varlıktır. Yükselmek de, düşmek de onun ellerindedir."** Bu, Hermetik düşüncenin özgürlükle yoğrulmuş bakışıdır. İnsan, kendi içsel gökyüzünü inşa edebilir.

Ama o gökyüzüne ulaşmak, sadece aklın çizdiği yollarla mümkün değildir. Sezgiyle, içgörüyle, hatta sessizlikle işiten bir kalple yürünmesi gereken bir yol vardır. Zira hakikat, her zaman gözle görülmez; bazen kalbin gözünde parlar.

RÖNESANS'IN FELSEFİ DAMARI; HERMETİZM

Yazar: Or Makif

Tanrı'nın Yazdığı Kitap,

Hermetik felsefede doğa, maddi bir mekanizma değil; ruhla örülmüş, kutsal bir metindir. Her taşta, her ağaçta, her yıldızda Tanrı'nın sessiz izleri saklıdır. Doğayı okumak, aslında Tanrı'nın el yazmasını okumaktır. Bu anlayışta, doğayı anlamak sadece bilgi değil, ibadet gibidir.

Simya, bu derin doğa anlayışının içsel bir simgesidir. Kurşunu altına dönüştürmek, yalnızca fiziksel bir işlem değil; insan ruhunun karanlıktan aydınlığa yolculuğunu temsil eder. Hermetik simyada asıl amaç, dışsal dönüşüm değil; içsel bir uyanıştır.

Yani;

- İnsan evrenin bir parçası değil, onun yankısıdır.
- Gerçek bilgi içten gelir; sezgiyle, uyanışla.
- Doğa kutsaldır, simya ise içsel dönüşümün yoludur.
- Ve en önemlisi: İnsan, yaratıcı bir güçtür ama bu güç yalnızca özüne döndüğünde işlerlik kazanır.

Hermetik Bilgeliğin Katmanları,

Hermetizm, yalnızca düşünürlerin masa başında tartıştığı soyut bir sistem değil; bir çağın ruhunu şekillendiren canlı bir dünya görüşüydü. Rönesans'ta yalnızca felsefeyi değil, sanatın rengini, bilimin merakını ve doğaya dair sezgisel anlayışı da dönüştürdü.

Çünkü Hermetik düşünceye göre evren, tek bir ruhla dokunmuştu ve bu ruh her yerdeydi: bir ressamın fırçasında, bir simyacının terazisinde, bir gökbilimcinin gözünde...

Maddenin Aynasında Ruhü Görmek,

Simya, Hermetik düşüncenin maddede gizlenen ruhu açığa çıkarma çabasıydı. Kurşunu altına çevirme hedefi, yalnızca kimyasal değil; aynı zamanda derin bir varoluşsal simgeydi. Her dönüşüm, simyacının içsel yolculuğuna işaret ederdi. Doğa, ruhu saklamazdı onu sembollerle konuşur, simya ise bu dili okumaya çalışan bir sanat hâline gelirdi.

Evren Bir Kitap Gibi Açılıyor,

Hermetik anlayışta doğa, kuru bir nesne değil; anlamı keşfedilecek kutsal bir metin gibidir.

- Giordano Bruno, sonsuz evren fikriyle Tanrı'nın mekânla sınırlı olmadığını haykırdı.
- Paracelsus, bitkilerde, taşlarda, hatta hastalıklarda bile Tanrı'nın dili olduğunu savundu.
- Kepler içinse gezegenler yalnızca dönmüyor; ilahi armoninin müziğini çalıyordu.

Görünmeyeni Görünür Kılmak,

Hermetik düşünce, sanatçıya sadece görünür dünyayı değil, görünmeyenin izlerini de resmetmeyi öğretti. Geometrik şekiller, oranlar, kutsal sayılar hepsi, hakikatin sembolleriydi.

Leonardo da Vinci, sadece doğayı çizen biri değil; doğayı okuyarak Tanrı'nın el yazısını çözmeye çalışan bir münecim gibiydi.

RÖNESANS'IN FELSEFİ DAMARI; HERMETİZM

Yazar: Or Makif

Tek Bir Nefeste,

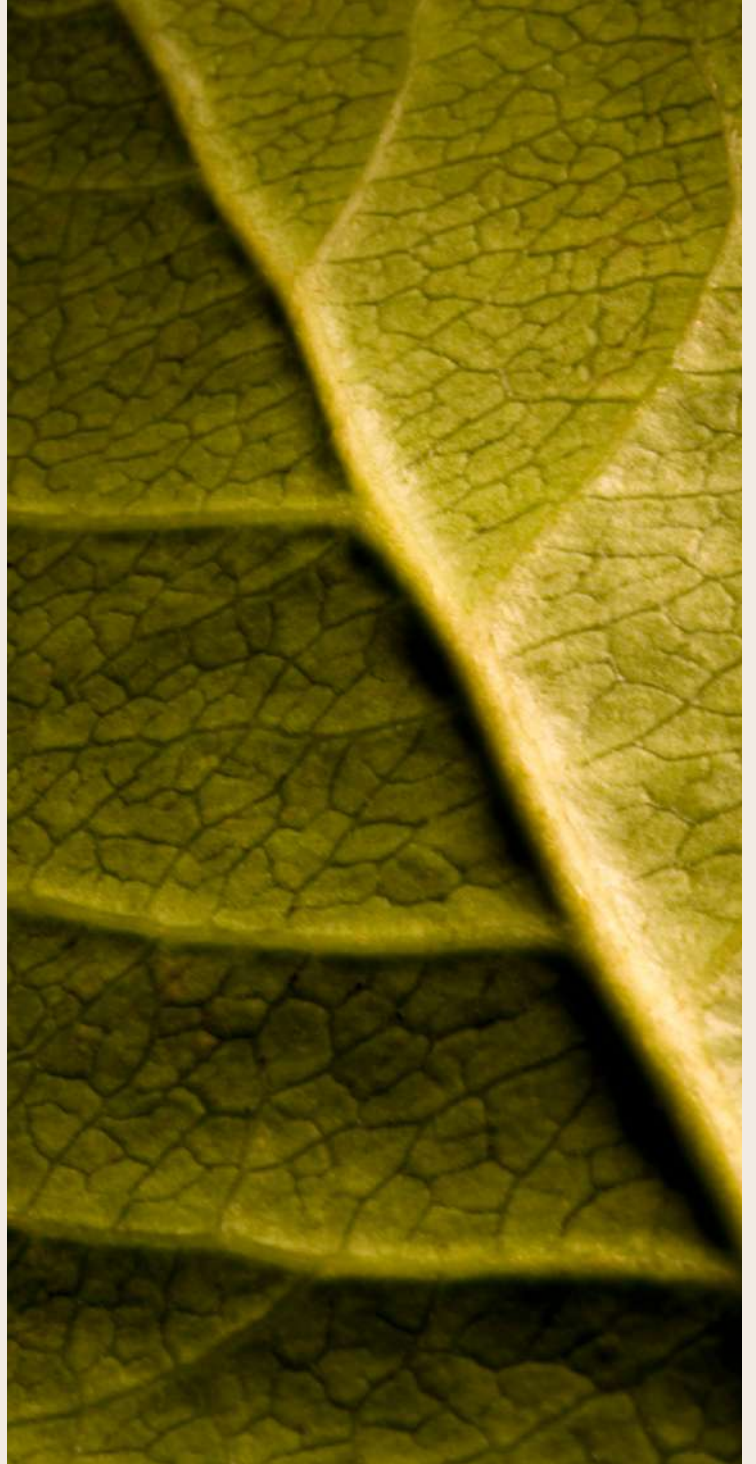
Rönesans, geçmişin aynasında geleceği görebilme cesaretiydi. Ve bu aynanın arkasında, unutulmuş bir bilgelik sessizce bekliyordu: Hermetizm. Bu öğreti, evreni yalnızca bir düzen değil, bir anlam olarak görür. Ve insanı, bu anlamın yaşayan bir yankısı... O, evrenin içindeki küçük bir kozmos değil; evrenin ruhuyla rezonansa giren bir varlıktır. Bu düşünce, Rönesans'ın "insanı merkeze alan" çağrısını derinleştirdi. Çünkü insan, yalnızca düşünen değil, uyanabilen bir varlıktır.

Marsilio Ficino'nun ellerinde Latinceye bürünen kadim sesler,
Giovanni Pico'nun zihninde gelenekler ötesi bir hakikatin yankısına dönüştü.
Bu yankı,

- Simyacınnın laboratuvarında altına dönüşen ruh,
- Sanatçının fırçasında parlayan içsel ışık,
- Doğa filozofunun bakışında sezilen kozmik bakış oldu.

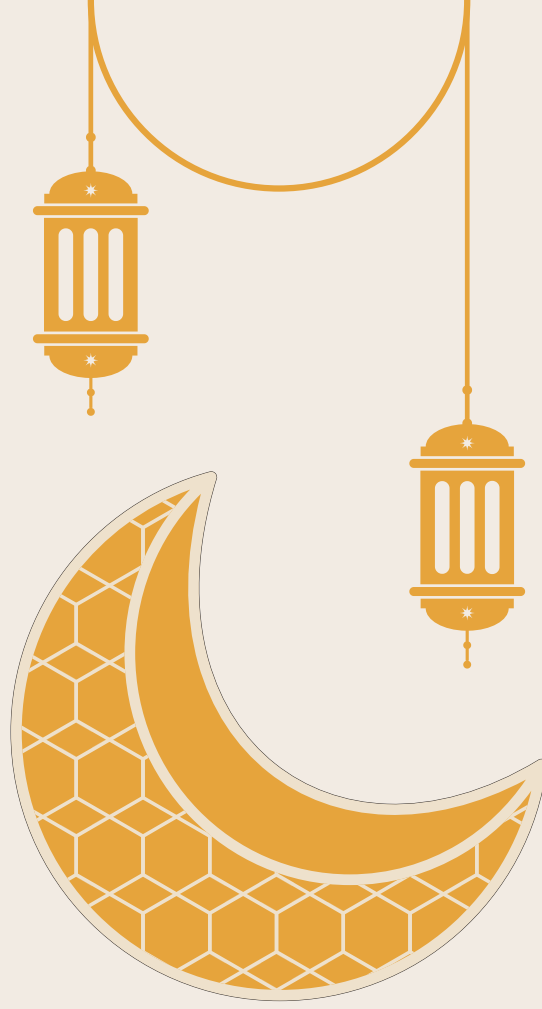
*Zaman aktı. Bilim ilerledi, düşünce değişti.
Ama bazı sorular yerinde kaldı:*

*İnsan kimdir? Evrenle bağı nedir?
Hakikat yalnızca gözle mi görülür,
yoksa içsel bir uyanışla mı doğar?
Ve bugün hâlâ, dış dünyanın gürültüsü içinde
iç sesini duymaya çalışan her ruh için
Hermetizm, kadim ama yaşayan bir pusula
olmaya devam ediyor. Ve belki de o pusula,
yıldızların arasında değil; kalbin en sessiz
yerinde, ince tatlı bir sesle hâlâ fısıldıyor...*

Kaynak:

Hermetik Felsefe ve Yedi Kozmik Yasa
KYBALION, 9.Baskı Destek Yayınları
The Corpus Hermeticum
Kristeller, P. O. (1961). Renaissance Thought:
The Classic, Scholastic, and Humanist
Strains. Harper & Row

3 EYLÜL MEVLİD KANDİLİ

MİSTİSİZM'E GENEL BAKIŞ

Yazar: Ani

Mistisizm, aklın, mantığın ve gizemlerin ötesinde sezgilerle bağ kurmayı ve içsel olarak bir hedefe ulaşmayı amaçlar. Mistisizm, evrensel bütünün bir parçası olduğuna inanır; bu nedenle dış dünyadan çok iç dünyaya yönelerek, içsel derinliklere inerek ruhsal bir yolculuğa ulaşılabilceğine inanır. Mistisizmi anlatmak için birçok sembol kullanılır.

Tasavvuf – İslami Mistisizm

İslami inançta mistisizm, içsel ve manevi boyutu ele alır. Bu nedenle tasavvuf, Allah ile doğrudan bağ kurmaya çalışır. Zikir, sema gibi ritüellerle bu bağlantıyı güçlendirmeye yönelir.

Tevrat ve Yahudi Mistisizmi

Yahudilikte mistisizm, Tevrat'a gizli anlamlar yükler. Bu gizlilik, sır ve bilinmezlikle ilişkilendirilir.

Hristiyanlık'ta Mistisizm

Hristiyan mistisizmi, daha çok İsa'nın öğretilerine, içselleşmeye ve ruhsal dönüşüme odaklanır.

Budizm'de Mistisizm

Budizm'de mistisizm, meditasyon ve yoga aracılığıyla içsel huzura ve aydınlanmaya daha hızlı ulaşmayı hedefler.

Aslında tüm mistik anlayışlar birbirine bağlıdır. Akıl ve duygu her zaman ortak bir noktada kesişir. İçsellik, farklı dinler ve kültürler arasında ortak bir yol bulmayı mümkün kılar.

MİSTİSİZM VE TRAVMA

Yazar: Abraxas a.k.a . Toğrul Salamzade

İnsanın varoluşsal deneyimi daima ikili uçlar, yani bütünlük ile parçalanma, huzur ile kriz, anlam ile anlamsızlık arasında salınır. Bu salınımın iki uç noktasında yer alan iki deneyim türü, genellikle birbirinden kopuk biçimde ele alınır: mistisizm ve travma. İlki ruhani arayışlarla, kutsalın deneyimiyle ilişkilendirilirken; ikincisi ani, yıkıcı, beklenmedik sarsıntılarla tanımlanır. Ancak bu iki deneyim, yüzeyde ne kadar farklı görünürse görünsün, derin yapıda birçok ortaklık taşır. Her ikisi de bireyin gerçeklik algısını kökten sarsar, benlik yapısını geçici olarak çözer ve zamansal algıyı dönüştürür. Daha da çarpıcısı, her ikisi de dönüşümün mümkün olduğu eşiklerdir.

Bu makalede, travmatik kırılma ile mistik açılım arasındaki ilişkiyi araştırmayı amaçlıyorum. Mistik geleneklerde sıkça rastlanan “çöküşten doğan aydınlanma” motifi, psikolojik travma sonrası ortaya çıkan bilişsel ve varoluşsal değişimlerle karşılaştırılacaktır. Temel sorumuz şudur: Travma, bireyi mistik deneyime açan bir eşik olabilir mi? Eğer cevap evetse, bu kesişim psikoloji, ilahiyat ve edebiyat gibi alanlarda nasıl kavramsallaştırılabilir?

Travma, yalnızca bir olay değil; kişinin onu deneyimleme biçimidir. Bessel van der Kolk’un ifade ettiği gibi, “Travma, sinir sistemini sarstığı kadar zamanı da altüst eder. O an yalnızca yaşanmaz, zamansızca tekrar eder.” Bu nedenle travma, bireyin yalnızca duygusal değil, ontolojik bütünlüğünü tehdit eder. Travmatik deneyim, sıradan yaşamın akışını kesintiye uğratan, bilinen anlam sistemlerini geçersiz kılan bir “çatlak” açar. Zaman çizgisel olmaktan çıkar; olay geçmişte kalmaz, şimdiye sızar.

Bu çatlak, birçok bireyde çözülme, donma, yalıtılma gibi savunmalarla kapatılmaya çalışılır. Ancak bazı bireylerde, bu kırılma bir içsel sorgulama sürecine evrilir. “Neden ben?”, “Hayatın anlamı nedir?”, “Ben kimim?” gibi sorular, yalnızca teorik değil, acil ve yakıcı hale gelir. Bu sorgulama, mistik düşüncenin temel motifleriyle örtüşür. Çünkü mistisizm de bir bakıma, bilinen anlam sistemlerinin çözülmesini ve yeni bir gerçeklik düzlemine geçişi hedefler.

MİSTİSİZM VE TRAVMA

Yazar: Abraxas a.k.a . Toğrul Salamzade

Mistisizmde Çatlama Motifi

Mistisizm tarihinde “kırılma”, yalnızca bir çöküş değil, aynı zamanda bir dönüşüm eşiği olarak görülür. Kabala geleneğinde bunun en açık örneği, Tanrısal ışığın yaratılış sırasında taşıyıcı kapları (Kelim) kırmasıyla ortaya çıkan Shevirat ha-Kelim (Kırık Kaplar) mitidir. Bu kırılma, yıkıcı değil yaratıcıdır: evrenin çokluğuna, farklılığına, bireysel bilincin ortaya çıkışına imkân verir. Ancak bu çokluk, içinde daima o ilk bütünlüğün kaybını taşır. Ruhun görevi, bu dağılmış ışığı tekrar birleştirmek, “Tikkun”u gerçekleştirmektir. Bu süreç, bireyin ruhsal bir yarılmadan geçerek daha yüksek bir bilinç düzeyine yönelmesine benzer.

Sufizm’de benzer bir çatlama motifi fenâ kavramında açığa çıkar. Fenâ, benliğin, yani ego merkezli kimliğin yok olmasıdır. Bu yok oluş, nihilistik değil; tersine, ardından gelen beka (Tanrı’da varlık) deneyimiyle anlam kazanır. Sufi yolcu, içsel benliğini bıraktıkça ilahi olanla temas kurar. Bu geçiş, yalnızca teolojik bir anlatı değil; aynı zamanda bir psikolojik çözülme ve yeniden yapılanma sürecidir. Ego’nun sınırlarının geçici olarak çözülmesi, yeni bir anlam yapısının doğmasına zemin hazırlar.

Hristiyan mistik gelenekte ise bu çatlama, özellikle Azize Teresa d’Avila ve Aziz John of the Cross gibi figürlerin yazılarında “karanlık gece” deneyimiyle tanımlanır. Bu karanlık, Tanrı’nın yokluğuyla karakterize edilir. Ruh ne önceki inanç deneyimlerine tutunabilir ne de Tanrı’dan bir cevap alır. Ancak bu boşluk, Tanrısal doluluğa geçişin tek yoludur. Mistisizmin içsel mantığına göre, Tanrı önce yok olur, sonra farklı bir düzeyde geri döner.

Bu kırılma temasına psikolojik alanda da rastlarız. Derin içsel dönüşüm, çoğu zaman bir ego krizini içerir. Jung’un betimlediği “karanlık gece” benzeri evre, bireyin bilinçli yapısının yetersiz hale geldiği ve gölge yönleriyle yüzleşmeye mecbur kaldığı bir durumu tanımlar. Ruh burada iki seçeneğe zorlanır: ya parçalanma devam eder ya da bu kaostan bir bütünlük doğar. Jung’a göre mistik deneyim, yalnızca gölgeyle yüzleşebilen bilinçlerde ortaya çıkabilir. Böylece çatlama, ruhsal bir yeniden doğuşa gebe olur.

MİSTİSİZM VE TRAVMA

Yazar: Abraxas a.k.a . Toğrul Salamzade

Travmanın Dönüştürücü Potansiyeli

Travmanın dönüştürücü olabileceği fikri yeni değildir; ancak son yıllarda yapılan araştırmalar, bu dönüşümün belirli koşullar altında mümkün olduğunu göstermektedir. Richard Tedeschi ve Lawrence Calhoun'un Post-Travmatik Gelişim kuramına göre, ağır travmalar sonrasında bazı bireylerde yaşamda derin bir anlam artışı, kişilerarası ilişkilerde gelişme ve kendilik algısında dönüşüm gözlemlenebilir.

Bu dönüşüm, travmanın doğrudan sonucu değil; onunla kurulan ilişkinin bir ürünüdür. Travmanın “ne” olduğundan çok, bireyin onu nasıl “karşıladiğı” belirleyicidir. Bu da bizi mistik geleneklerin yapılarına götürür. Mistisizmde yalnızca deneyim değil, anlamlandırma biçimi de önemlidir. Bu nedenle, travmanın mistik açılıma evrilmesi, bir anlam haritası üzerinden mümkündür. Bu haritalar çoğu zaman sembolik anlatılar, ritüeller, meditasyon ya da yaratıcı ifade biçimleriyle kurulur.

Mistisizm ve Travmanın Kesişimi

Mistisizm ve travma, yüzeyde farklı kaynaklardan beslenen ve farklı sonuçlara varan deneyimler gibi görünür. İlki ruhani arayışla, ikincisi ise şiddetli bir dışsal müdahaleyle ilişkilendirilir. Ancak bu iki deneyim, bireyin bütünlük duygusunu radikal biçimde sarsan süreçlerdir. En çarpıcı ortaklık, ikisinin de çoğu zaman dil-öncesi deneyimler olmasıdır. Travmatik bir an, tıpkı mistik bir sezgi gibi, çoğu zaman sözcüklere dökülemez; bu deneyim, ancak semboller, imgeler ya da sessizlikle ifade bulur.

Mistisizm ve travma, yüzeyde farklı kaynaklardan beslenen ve farklı sonuçlara varan deneyimler gibi görünür. İlki ruhani arayışla, ikincisi ise şiddetli bir dışsal müdahaleyle ilişkilendirilir. Ancak bu iki deneyim, bireyin bütünlük duygusunu radikal biçimde sarsan süreçlerdir. En çarpıcı ortaklık, ikisinin de çoğu zaman dil-öncesi deneyimler olmasıdır. Travmatik bir an, tıpkı mistik bir sezgi gibi, çoğu zaman sözcüklere dökülemez; bu deneyim, ancak semboller, imgeler ya da sessizlikle ifade bulur.

İkinci ortaklık, ego çözülmesi sürecinde yatar. Travma bireyin güvenli benlik yapısını parçalayabilir; mistik deneyim ise bu yapının gönüllü çözülmesini talep eder. Her iki durumda da birey, bildiği “ben”i yitirir. Bu yitim, kaygı verici olduğu kadar potansiyel açıdan da zengindir. Çünkü hem travmatik hem de mistik deneyimler, kişinin gerçeklik algısını derinden dönüştürme kapasitesine sahiptir. Zaman, mekân ve benlik algısında kaymalar, her iki süreçte de sıklıkla rapor edilir.

Ancak bu benzerliklere rağmen, mistisizm ve travma arasında yapısal farklılıklar vardır. En temelde, travma genellikle kontrolsüz ve pasif bir biçimde yaşanır; birey istemeden içine çekilir. Oysa mistik deneyim çoğu zaman bir arayışın sonucudur; kişi onu bilinçli ya da yarı-bilinçli biçimde davet eder. Travma parçalanma getirirken, mistisizm parçalanmış olanın birliğe erişimini hedefler. Travma sonrası birey anlam yitimine uğrayabilirken, mistik deneyimde anlamın yoğunlaşması söz konusudur.

MİSTİSİZM VE TRAVMA

Yazar: Abraxas a.k.a . Toğrul Salamzade

Yine de kimi bireylerde bu iki süreç örtüşebilir. Derin bir travmanın ardından ortaya çıkan anlam arayışı, mistik bir açılıma zemin hazırlayabilir. Örneğin savaş, kayıp ya da şiddet deneyimleri sonrasında bazı bireyler, gerçekliklerinin sınırlarını zorlayan vizyonlar, sezgiler ya da içsel “aydınlanma” anları yaşadıklarını belirtir. Bu noktada, travma yalnızca yıkım değil, aynı zamanda içsel inşanın başlangıcı haline gelir.

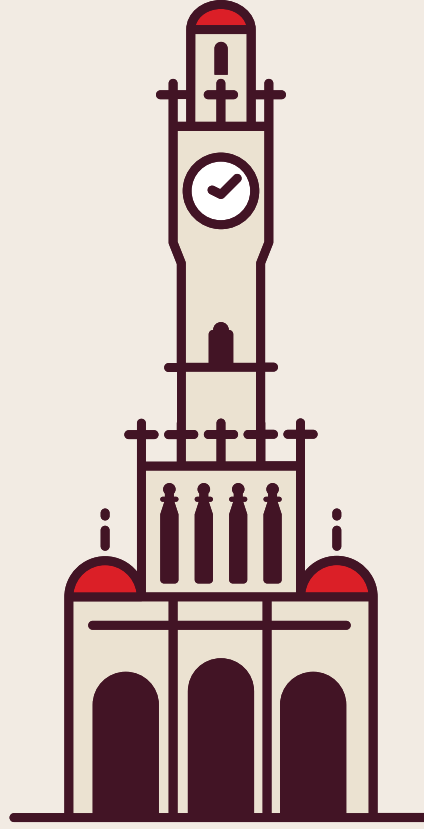
Sonuç

Travma ve mistik deneyim hem psikolojik hem varoluşsal düzeyde çatlatan deneyimlerdir. Ancak bu çatlak, her zaman bir yıkıma değil, bazen bir ışığın sızmasına da neden olabilir. Mistisizm, bu ışığı karşılamamanın yollarını sunar; semboller, ritüeller ve sessizlikle. Travma ise o ışığın gelişine istemsiz, kontrolsüz ama kaçınılmaz biçimde bir zemin hazırlar.

Birey bu iki deneyimi yan yana koyduğunda, kendine yeni bir tür yolculuk imkânı tanır. Çünkü kimi zaman kırılma olmadan ışık doğmaz.

Kaynak:

1. Bessel van der Kolk. *The Body Keeps the Score: Brain, Mind, and Body in the Healing of Trauma*. Penguin Books, 2015.
2. Gershom Scholem. *Major Trends in Jewish Mysticism*. Schocken Books, 1941.
3. Carl G. Jung. *Psychology and Religion: West and East*. Princeton University Press, 1969.
4. Shoshana Felman & Dori Laub. “Testimony: Crises of Witnessing in Literature, Psychoanalysis and History.” *Critical Inquiry*, Vol. 23, No. 2, Winter 1997.

9 EYLÜL
İZMİR'İN KURTULUŞU

Kutlu olsun!

pistis sophia

FİBONACCİ VE KABALA İÇİNDE İLERLEYEN HAKİKÂT

Yazar: Onur Özpınar (Varoluş Cünlükleri)

Soru: Doğa neden belli bir ölçüde yaratılır? Ve bu ölçü tekrar tekrar neden karşımıza çıkar?

"Evren matematik dilinde yazılmıştır. Harfleri üçgendir, dairedir, spiraldir." - Galileo Galilei

İnsan kendini anlamak istiyorsa evrenin dilini öğrenmek zorundadır. Bu dil kelimelerle değil, sayılarla ve formlarla yazılmıştır. Fibonacci dizisi, bu dilin en temel cümlelerinden biridir. 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34... İlk iki sayının toplamı bir sonrakini verir. Bu basit gibi görünen yapı, aslında doğada, sanatta, bedende ve kutsal metinlerde tekrar eden bir gerçekliğin izidir.

Bu yazıda Fibonacci dizisinin bilimsel ve tarihi izini süreceğiz, sonra Kabala'nın derinliklerine inerek bu ışığın ezoterik düzlemde nasıl yankı bulduğuna bakacağız. En sonunda da bu bilgilerin hayatımızda bize nasıl yol gösterdiğine dair somut bir gözlem sunacağız.

Fibonacci Dizisinin Evrensel Kodları ve Ezoterik Karşılıkları

1. Fibonacci Sayıları ve Doğa

Yusuf el-Kuşşârî ve daha sonra Leonardo Fibonacci tarafından tanımlanan bu dizi, çiçek yapraklarında, ananasın şekillerinde, deniz kabuklarında, ışık sarmallarında ve hatta galaksilerin yapısında bulunur. Bu, doğanın kendini düzenleme ve büyüme sürecinde evrensel bir algoritma kullandığını gösterir.

Kaynak: Jean, J. (1994). Mathematics and Modern Biology. Cambridge University Press.

Bu örüntü, Hermetik öğretilerdeki "Makrokozmos ve Mikrokozmos birbiriyle aynıdır" ilkesini destekler. Doğadaki her spiral yapı, insan ruhunun da spiral biçimde tekâmül ettiğini gösterir. Bu büyüme çizgisel değil, dairesel ve derinleşen bir yolculuktur. Kabala'da bu, Ruh'un alt alemlerden üst alemlere (Assiah'tan Atziluth'a) spiral şekilde yükselmesini temsil eder.

2. Fibonacci ve DNA Spiral Yapısı

DNA molekülü, çift sarmal formunda olup altın oran üzerine kuruludur. Bu yapı, organizmanın içsel yapısında düzen, denge ve estetik barındırdığını gösterir.

Kaynak: Livio, M. (2002). The Golden Ratio: The Story of Phi, the World's Most Astonishing Number.

Kabala'da yaratılışın temeli olan 22 İbranice harfin, insan bedeninde yankısı olduğuna inanılır. DNA'nın spiral yapısı, yaratılışın ilahi kelâm (Davar) üzerinden inşa edildiğini gösterir. Zohar'a göre insan "üst âlemdeki ışığın tezahürü"dür. DNA'nın spiral oluşu, bu ışığın bedenimize yazılmış halidir.

FİBONACCİ VE KABALA İÇİNDE İLERLEYEN HAKİKÂT

Yazar: Onur Özpınar (Varoluş Cünlükleri)

3. Beyin Dalgalarında İz Düzeni

MIT tarafından yapılan bir EEG çalışmasında (2016), beyin dalgalarının dinlenme anındaki ritmik örüntüsü Fibonacci dizisine benzer frekanslarla açıklanmıştır.

Kaynak: Buzsaki, G., & Draguhn, A. (2004). Neuronal oscillations in cortical networks. Science.

Beynin bu örüntüleri, Kabala'daki üç sütunun (Hesed, Gevurah, Tiferet) içsel dengesini yansıtır. Beyin, sağ yarıkürede sezgi (Hesed), sol yarıkürede mantık (Gevurah) ve ortada kalp-misal merkezde denge (Tiferet) üzerinden işler. Bu sistemin ritmik şekilde işleyişi, ruhsal uyanışın da matematiksel bir altyapısı olduğunu gösterir.

4. Müzikte Fibonacci

Bach, Mozart, Beethoven ve Debussy gibi besteciler eserlerinde Fibonacci sayılarını bilinçli şekilde kullandılar. Örneğin Mozart'ın "Sonata No. 1 in C Major, K 279" adlı eserinde ana temanın giriş ve gelişme bölümleri 21 ve 34 ölçüde, Fibonacci oranına denk gelecek şekilde kurgulanmıştır. Bach'ın "The Art of Fugue" eserinde de yapı 13, 21 ve 34 ölçüsel bölümlerle ilerler.

Kaynak: Howat, R. (1983). Debussy in Proportion: A Musical Analysis.

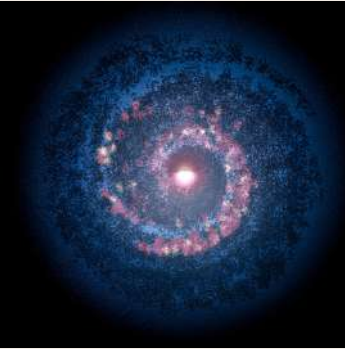

Müzikteki bu harmonik yapı, Sefirot'un frekanslar üzerindeki sembolik karşılığıdır. Her sefirah bir ses, bir titreşim düzeyidir. Zohar'da geçen "Tanrı, evreni sesle yarattı" ifadesi bu bağlamda anlaşılır. Sesin matematikle birleştiği yerde ilahi rezonans başlar.

5. Fibonacci ve Psikolojik Algı

Stanford Üniversitesi'nde yapılan bir deneyde, insanların görsel olarak en çekici buldukları formlarda Fibonacci spiralinin etkili olduğu gözlemlendi. İnsan zihni bu orana doğal olarak meyillidir.

Kaynak: Palmer, S. E. (1999). Vision Science: Photons to Phenomenology.

Zihin, Tanrı'nın ruhsal matematiğini tanımak üzere yaratılmıştır. Bu tanıma hali, Jung'un "kolektif bilinçdışı" dediği katmanda saklıdır. Fibonacci oranına duyulan içsel çekim, insanın ilahi olanla rezonansa girme arzusunun bir yansımasıdır.

FİBONACCI VE KABALA İÇİNDE İLERLEYEN HAKİKÂT

Yazar: Onur Özpınar (Varoluş Cünlükleri)

Sefirot Ağacı ve Fibonacci'nin Ruhsal Harmonisi

Kabala'da hayat ağacı, Etz Chaim, 10 sefirottan oluşan bir yapıdır. Bu sınırlı yapı, sonsuz ışığın (Ein Sof) maddeye inme sürecini temsil eder. Bu iniş spiral bir yolculuk gibidir. Aynı Fibonacci gibi merkezden dışa doğru büyür.

Işığın Spiral Seyri

Kabala'da yaratılış süreci, Ein Sof'tan gelen sonsuz ışığın sınırlı dünyaya inişini anlatan bir "simurg" yolculuğudur. Bu iniş düz bir çizgiyle değil, dairesel ve spiral şekilde gerçekleşir. Çünkü ilahi bilinç, maddeye inerken aynı anda ona yön ve ritim kazandırır. Fibonacci dizisi bu ritmin sembolüdür.

Keter'den gelen ilk ışık, doğrudan ve saftır; henüz ayırım, biçim ya da sınır tanımaz. Bu, yaratımın ilksel nefesidir. Işık ilerledikçe Hokmah'ta (bilgelik) ilk kıvılcımı alır, Binah'ta (anlayış) form kazanır. İşte burada spiral başlar: sonsuzdan sınırlıya, soyuttan somuta doğru genişleyen bir enerji yayılımı.

Zohar bunu şöyle tarif eder: **"Işık önce bir noktadan doğdu. Kendini çevirdi, iç içe halkalarla evreni ördü."**

Bu halkalar, Fibonacci dizisinin doğal büyümesini andıran bir yayılımla sefiraların her birine ulaşır. Her sefirah, bu spiral hareketin farklı bir rezonansıdır. Tiferet'te dengeye ulaşır, Yesod'da kristalize olur, Malkuth'ta maddeye bürünür. Ancak ışık hâlâ spiral şeklinde titreşmektedir. Yani maddede bile ilahi matematik çalışmaya devam eder. Kabala'daki "Or Yashar" (düz ışık) ve "Or Hozer" (geri dönen ışık) kavramları da burada devreye girer. Işık yukarıdan aşağıya Fibonacci dizisinde olduğu gibi genişleyerek inerken, ruh da aşağıdan yukarıya aynı ritimde yükselmeye başlar. Böylece her bilinç seviyesi bir öncekinin toplamı gibi olur. Tıpkı Fibonacci gibi: Her adım, kendinden önceki iki adımdan doğar.

Bu nedenle Kabala'daki spiral yalnızca bir iniş değil, aynı zamanda bir yükseliş metaforudur. İnsan ruhu da bu spiralin içinde yol alır. Bilinç, zamanla döner, büyür, genişler. Ve her dönüşte biraz daha yaklaşır merkeze: Ein Sof'a. Zira hakikat, en dıştaki halkada değil, merkeze yaklaşan farkındalıkta saklıdır.

Zohar der ki: **"İlk ışık kendini dönerek genişletir. Ve şekli bir dairedir, içinde yedi daire saklıdır."** Bu "yedi daire", alt sefirotlara (Hesed, Gevurah, Tiferet, Netzach, Hod, Yesod, Malkuth) tekabül eder. Spiral bu noktada hem yaratımın hem de dönüşümün yoludur.

Pirke Avot şöyle der: **"Tora 49 Kapıdan indirildi. 50.'ye yalnızca Hakikat Sahipleri göz atabilir."** Bu da Kabala'daki "Binah"ın 49 kapısı ve 50. kapının ilahi Bilgelik olduğu öğretisiyle örtüşür. Fibonacci'nin 49'uncu sayısı olan 7778742049'dan sonra gelen sayı gibi: sınırın ötesindeki gizli bilgi.

FİBONACCİ VE KABALA İÇİNDE İLERLEYEN HAKİKÂT

Yazar: Onur Özpınar (Varoluş Cünlükleri)

Hakikât Katmanı: Kendini Bilmek Ne Demek?

Doğada, bedende, ruhta ve evrende tekrar eden bu form bize ne anlatıyor?

Bu soru aslında şu demek: "**Tekrarlanan her form, sana ilahi olanı hatırlatmak için var.**"

Kendini bilmek, içindeki bu spiral yapıyı tanımak demektir. Düşüncelerin, duyguların, eylemlerin bile çok çoğu, belirli bir matematiksel örüntüyle tekrar eder. Fark edersen, döngüyü kırarsın. Fark etmezsen, karma dersini tekrar edersin. İçimizdeki Fibonacci dizisi, ruhsal evrimimizin ritmini belirler. Her yeni farkındalık bir öncekinin toplamıdır. Büyüme lineer değil, spiral bir yükseliştir.

İçimizdeki yapı, doğanın yapısıyla aynı. Ben, evrenin bir fraktalıyım.

Kendimi bildiğim an, Rabbimi hissedebilirim. Bir ışık gibi değil, bir döngü gibi.

Sonsuza akan ama hep aynı yerde varlığını hatırlatan bir döngü.

Kendini bilmek için sadece kitap değil, kendini de okumalısın. O zaman spiral açılır.

**Ve o zaman anlarsın:
Kendini Bilen, Rabbini Bilir.**

ZAKKAY VE ALT BENLİĞİN DÖNÜŞÜM ARAYIŞI

Yazar: Rehber

1.Alt benliğin dönüşüm arayışı

Zakkay “temiz, arınmış” anlamına gelmektedir. Ama buna karşın bu bölümde anlatılan bu öyküye göre Zakkay içinde bulunduğu çağın, yerel bölgenin yaşamsal gerçekleri içinde “sistemin yozlaşmış bir parçası olarak” karşımıza çıkmaktadır.

Aslında bu her çağ için geçerli bir durumdur. Çünkü ezoterik açıdan baktığımızda öyküde Zakkay’a yüklenen bu karakter, bu rol “içsel ikiyüzlülüğün” ifşasından başka bir şey değildir.

İnsanlar yaşadıkları toplum, kültür ve inanış ortamlarında yerel “içsel ikiyüzlülük durumları” ile karşı karşıyadırlar. Aslında bir diğer açıdan bakıldığında bu kişinin burada yansıttığı bu kimlik kişisel düzeyde “nefs” ile özleştirilebilir.

Bu karşılık bekleyerek kişinin kendi rızası için alma arzusunu göstermektedir.

Zakkay görünüşte bir çok insan gibi zengindir. Zenginlik illa paraca zengin olmak olarak değerlendirilmemelidir. Belki sınırlı geliri olup da kişinin birçok şeye sahip olması da hatta sağlıklı olması da bir zenginliktir. Ama bir çok insan bu durumuna karşın içte eksiktir.

Gnostiklerin bakış açısına göre Pleroma aynı zamanda doluluk anlamındadır. Bu kişilerin Pleroma durumlarına karşılık his açısından Kenosis yani boşluk içinde olmaları zaten burada Zakkay’ın arayışı gibi bir arayışa temel oluşturmaktadır.

ZAKKAY VE ALT BENLİĞİN DÖNÜŞÜM ARAYIŞI

Yazar: Rehber

2.Bilinç yükselişi ve ruhsal bakış açısı

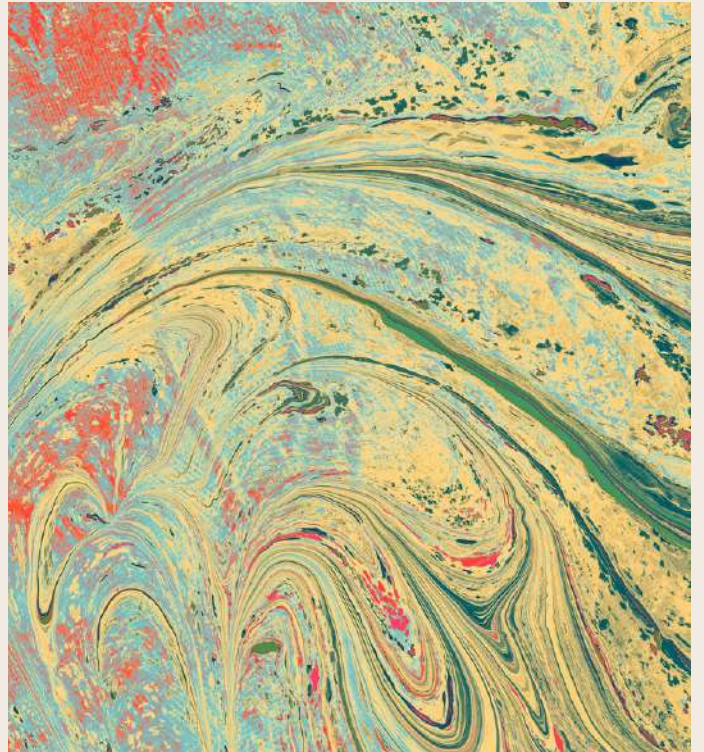
Anlatımda Zakkay'ın yaptığı şey Mesih İsa'nın gelişini duymuş olması ve onu karşılamaya giden kalabalığa doğru yürüyüp O'nu görmeye çabalamasıdır.

Anlatımda önemli bir veri de Zakkay'ın kısa boylu olmasıdır. İşte bu aslında "manevi eksikliğin" en güzel işaretidir. Bu nedenle Mesih İsa'yı görebilmek için bir yükselti aramış ve yabani incir ağacının üzerine tırmanmıştır. İçrek anlamda işte bu tırmanış Zakkay'ın "kendi benliğini aşabilme çabası" olarak değerlendirilebilecektir. Burada etkin olan "hakikati" kendince yüksek bir bakış açısından görme isteğidir. Ağaç "kozmetik eksen" (axis mundi) temsil etmektedir.

Ağacın kökleri adeta kişinin dünyevi arzulara bağlılığını simgeler, dallarsa üst bilince doğru yükselişi simgeler. Bu tırmanma maddi bağlılıklardan geçerek ilahi kaynağa yükselme için önemli bir ifadedir. Elbette böyle bir şuurda bir seviye değişimi söz konusu olacaktır.

Görme istemi, kişinin kendi eksikliğini fark etmesi, bir yükselti üzerine çıkma arzusu ve bunu gerçekleştirmesi dönüşüme nedendir ve beraberinde değişimi getirecektir.

Bu değişimde yataydan yani kalabalıklardan, dünyasal kaostan dikeye (Ağaç örneğinde olduğu gibi dallarla) yükseliş ve hatta mistik yalnızlık başlayacaktır.

ZAKKAY VE ALT BENLİĞİN DÖNÜŞÜM ARAYIŞI

Yazar: Rehber

3.İlahi Çağrı

Bu öyküde Mesih İsa'nın bu kişiye "hemen in" diyerek aşağıya çağırması da oldukça önemli bir ifade olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu çağrı alelade bir çağrı değildir. Bu çağrı "ilahi farkındalık" seviyesinden gelen bir çağrıdır. Ağaca tırmanış, gayretle yükseliş ilahi logos'un duyulmasına vesile olmuştur.

Dolayısı ile burada "inmek" fiili "aydınlanmaya, iç dünyayı gerçekleştirmeye bir çağrı" olarak anlam bulmaktadır.

Mistik gelenekte "Yüce O'lan" çağırmazsa kişinin ilahi O'lana manevi manada yürümesi "Yol Dostu" olması mümkün değildir. Ve biraz gayret, biraz "benliği aşma çabası" O ilahi Kelam'ın doğrudan hitabını kişiye getirmiştir.

4.İçsel Mabet

Bu noktada bir başka önemli konuda Mesih İsa'nın "Bugün senin evinde kalacağım" sözüdür. Mana anlamında "Ev" gönüldür. Bu nedenle Yakup o meşhur "Yükseliş rüyasını" gördüğü yere "Beyt-el" (Elohim'in evi) demiştir. İslam içinde Kabe (Beyt-ullah) olarak yani Allah'ın evi olarak kabul edilmektedir. Sinagoglar için söylenilen de (Beyttefillah) yani (Dua Evi) ifadesidir.

Görüldüğü gibi Yüce O'lan Kelamı ile yürekleri ziyaret etmek, içeri girmek ve orada "İlahi hakikati içselleştirmek" derdindedir. İçsel Hakikat ise "O'ndan gelip O'na geri dönmektir". Ve dahi "Suret-ullah" olarak "Yaratan Sureti olarak" ilahi misyonu "Yol Dostu" olmayı ve bütün yaşayan canları da bu bilinçle maddede kaybolmuş öz benliklerini bulabilmelerine yardımcı olmak ve daha doğrusu merkezlerine çağırmaktır.

ZAKKAY VE ALT BENLİĞİN DÖNÜŞÜM ARAYIŞI

Yazar: Rehber

5.Ruh'un dengelenmesi

Birçoklarına göre bu metin her ne kadar dini seviyede "Tövbe" ve sonuçları olarak yorumlanıyorsa da aslında çok daha ötede bir duruma işaret eden bir metindir. Burada sadece öykünün kahramanının pişmanlığı anlatılmamakta ve bu pişmanlığın sonuçları gösterilmemektedir. Burada Yol Dostları için derin mana anlamı ile "Ruhsal dengelerin" yeniden kurulabilmesi için bir yol gösterme vardır.

Gnostiklere göre bu durum Pleroma'nın parçalarının geri dönüşüdür. Bu hikayede olan şey esas olarak "içsel gölgelerle yüzleşme sonucu" dönüştüren ve değiştiren bir hareketlilik halinin başlamış olmasıdır.

6.Şimdi, şu an, burada

Kadim yazılarda bu ve benzeri öğretilerin öykülerle verilmesi öyküde şekillenen öğretinin daha kolay bir biçimde ve her çağda yaşamlara indirgenebilir ve edinilebilir olmasıdır.

Mesela yine aynı öyküde Mesih İsa'nın bir diğer söylemi de yine oldukça önemli bir söylemdir; "Bu ev bugün kurtuluşa kavuştu". bu cümle ile ifade edilen "an" vurgusudur. Özellikle ezoterik bakış açısında geçmişi arındıran, geleceği doğuran şey "an" olgusudur. Ve burada "an" "zaman dışı bir ilahi dokunuş" mucizesini getirmiştir.

7.Kaybolanı aramak

Luka İncilinin 19.bölümünde anlatılan bu hikayede İncillerde ve kadim yazılarda anlatılan birçok öykü gibi içinde oldukça derin ve insana kurtuluş olacak öğretileri içermektedir. Bu anlatımlar ata sözleri gibi halkın içinde ilahi kolektif bilincin akışından kaynaklanan anlatımlardır. Onlar yaşanmışlıkları ve yaşanmışlıklardan çıkarılmış dersleri öykülerle aktararak aslında insanlığa büyük bir mana hazinesi oluşturmuşlardır.

Kısacası bu öyküde anlatılmak istenilen "Mesih bilincinin nihai amacıdır". Bu nihai amaç "Kaybolan öz benliğin merkeze çağırılması" gibi önemli bir amaçtır. Bütün insanlığı ilgilendiren bir konudur. Bu nihai amaç her ne kadar Mesih İsa'nın misyonu ise de aynı zamanda Yol Dostları olarak bizlerin de misyonudur. Burada Zakkay'ın içinde bulunduğu durum ve yaşadığı haller aslında her birimizin içinde bulunduğu, yaşadığı ve yaşaması gereken hallerdir. Ve önemli olan sonunda bizlerin de alt benliğimizi dönüştürüp değiştirebilmemiz ve Yaratan'la form eşitliğine dönüşüp değişebilmemizdir.

ÇAĞRI VE YANIT

Yazar: Find Your Light

"Evrende her şey birbirini çeker"

"Bilinçaltı düşüncelerimiz bilince çıkmadıkça, karşımıza kader olarak çıkar" demiş Jung

"Evrende her şey titreşime göre çekilir, etrafınızdakiler titreşiminize göre gelecek."

"Bizim titreşimimiz, bizimle eş olan titreşim doğada var olan bir varlıktan gelecek."

"Birey durumunun - kendine çektiklerinin-farkına vardığı zaman , o olaylar artık size gelmez ve bazı insanlar hayatından çıkabilir"

School of Homeopathy eğitmenlerinden Bill Rumble ilginç bir şey keşfetmiş; Homeopatinin sistemini keşfeden ve kuran Samuel Hahnemann "call" yani "çağrı" fikrini tanıtır.

Hahnemann'ın çalışmaları rezonans, çağrı, yanıt ve ses ile ilgilidir.

Organon [i] aslında enstrüman anlamına gelir.

Çağrı, bir şey duyarsınız ve o sizi yazgınızı değiştirmek üzere çağırır.

Ve hatırlatıyor ki;
"Bible (İncil) "sözle" başlar. **Başlangıçta Söz vardı. Söz Tanrı'yla birlikteydi ve Söz Tanrı'ydı.**

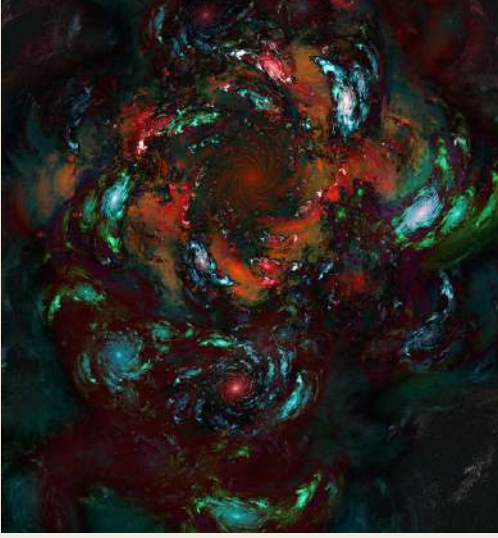
Dipnot:

Organon ; Eski Yunanca *órganon ópyavov*"alet, araç, her çeşit müzik aleti" sözcüğünden alıntıdır.

Organon kelimesinin kökeni Antik Yunan'a dayanır ve "bilgi öğrenmek için kullanılan araç" anlamına gelir. (Yunanca: *Ópyavov*, anlamı: alet, araç, organ) Aristoteles'in 6 ciltlik klasik mantık üzerine olan kitap serisi. O dönemde yazılar aforizmalar halinde yazılmış.

ÇAĞRI VE YANIT

Yazar: Find Your Light

Hinduizm ve Budizm'de de evrenin ses ile yaratıldığı fikri var.

Batı da Big Bang yani büyük patlama yine ses var.

Anne karnından 3 aylık bebeğin kulağı oluşur ve o an itibariyle annenin kalp atışı duyduğu anlaşılmış. (Çocuklar duymaz ve dolayısıyla anlamaz teorisi böylece çürütülmüştür.)

Homeopati de, maddenin enerjisi, titreşimi üzerine temellenmiştir.

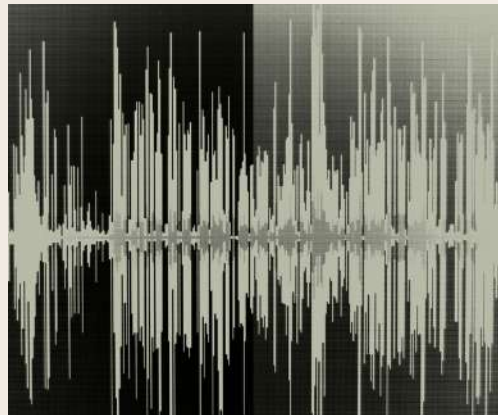
Homeopatik remedyler, çağrı ve yanıt sistemiyle çalışırlar. Bir başka deyişle, remedy yaşam gücüne bir ses sinyal, gönderir ve ardından yaşam gücü de yanıt verir.

Sanat gibi soyut şeylerin de homeopati gibi titreşimsel seviyede işlediğini hayal etmek mümkün. Ve bu eşsiz çağrı ve yanıt kişisel titreşimimize tabidir.

Herkesin kendi varlığı (presence), kendine has bir varoluşu ve titreşimi var.

Biriyle tanıştığınızda onun varlığını hissedebilirsiniz, bu da titreşimsel bir süreçtir.

Bir insanın kendiyle ilgili söyledikleri, işi, giyiniş biçimi, evlendiği kişi veya başka bir şeyi değil. Bir şekilde titreşimsel varlığı vardır ve bu kişiye özgüdür. Ve remedylerin işleyişinin de hastalık sürecinin titreşimsel varlığına uyum sağlama yoluyla çalıştığını düşünüyor.

Fizik enerjisini her zaman kendisine benzer veya yakın olan bir şeye çekildiğini önermesi nedeniyle homeopati temelde bir ses (sonic process) veya titreşim (vibrational process) süreci sayılabilir.

Rumble, enerjinin yaratılamayacağı veya yok edilemeyeceği (Enerjinin Sakımı Kanunu; Lavoisier) ve enerji ile bilginin aynı şey olduğu fikri dolayısıyla remedynin de hastalık sürecinde neden olan bilgiyi taşıyan yanıtını çok kullanışlı buluyor.

ÇAĞRI VE YANIT

Yazar: Find Your Light

Hastalığın da remedynin de sağlığın da kendine has titreşimleri vardır. Remedyler çağrı ve yanıt prensibiyle çalışır. Remedyler, yaşam gücüne bir ses, bir sinyal gönderir ve yaşam gücü buna yanıt verir.

Her şey kaynaktan;

Kabala'da geçen Keter (Taç Sefirası) 5 duyumuzla algıladığımız çok ötesini, sınırsızlığı ve çok daha fazlası olmakla birlikte bir anlamda Kolektif Bilinç/bilgi alanını temsil eder.

Basit bir anlatımla radyoda frekansın oraya ayarlıysa, diğer bir deyişle sen açarsan, o bilgi/ ilham o alandan sana gelir.

Ağaçların Gizli Yaşamı adlı kitapta da benzer bir temaya rastladım; bazı kuşların ve böceklerin sonradan ebeveynlerinden öğrenmek yerine doğuştan bilgiyle geldiklerini anlatır.

Daat; İbranice Ladaat bilmek.
İngilizce'de knowledge olarak çevrilmiş
Kadim bilgiler der ki, fikirler yukarıdan açılır.
Yani eğer bize açılmışsa, ilham yukarıdan gelir.
Fikirler nereden gelir? Zihin sana sunar, eğer evdeysen, içerdeysen, bilinçliysen, gelenleri seçersin. O an geldiğinde Can'ın bilecek (Seyir, Piraye)

Keter'den gelen fikri/ ilhamı yakalamaya radarı açık olmak, diğer bir deyişle radyosu o frekansta olmak ile ilgili.

Fikirler orada, ilahi kolektif bilinçte var, felsefedeki idealar gibi düşünebiliriz. Alması gereken, anteni ona açık olan, onu alıyor ve ilerliyor
"İçine dönersin ve fikirler akar" diğer bir deyişle "sen evdeysen" yani "anda", "sende", "kendi içindeysen"
Radarın açıksa, gelen fikirleri akışta yakalarsın, yakaladığın anda da bir yere yazarsın
Tıpkı Newton'un kafasına düşen elma ile yerçekimini keşfetmesi. Neden Newton? Çünkü bir çağrısı, bir arayışı vardı ve dolayısıyla radarı açıktı ve bir yanıt aldı.
Neye odaklanırsan o olursun, ya problem ya çözüm, ikisi birbirinden tamamen ayrı alanlardır, çünkü titreşimleri tamamen farklıdır (**Seyir**)

Rumble'ın aktardığı bir örnek;

Ingmar Bergman, İsveçli olağanüstü bir film yapımcısı.

Abisine bir Noel'de projeksiyon lambası verilmiş ve bunun içinde resimlerin bir ekran yansıtılan piring bir huni.

Ingmar yedi yaşında bunu gördü ve odasına doğru kayboldu, oradaki tüm eşyalarını topladı, eşyalarını aldı aşağıya indi ve onları abisine "Bunlar senin bu da benim deyip fener projektörü olarak uzaklaştı."
Sanki içindeki bir şey bir gün Avrupalı yapımcılardan biri olacağını biliyordu.

Hakikat aramakla bulunmaz ancak bulanlar hep arayanlardır." **Bayezid-i Bestami**

"Aradığın seni arayandır" **Mevlana**

Bir arayıştaysan, bir şey seni bir yerde çağırıyordur, çoğunlukla seni o çağırın şeyin ne olduğunu bilmeden bir yolda yürümeye başlarsın. İçile bağlantılı olan birey kendisini bulma yolunda ilerler.

Kaynak:

- 1.School of Homeopathy eğitim video ve notları
- 2.Ağaçların Gizli Yaşamı, Peter Wollheben
- 3.Mana ders notları

KADİM BİLGELİKTE TİMSAH

Yazar: Birsen Tankaya Dinç

Kadim uygarlıklarda her hayvanın kendine özgü bir açılımı bir okuması bir tılsımı olmuştur. Yaşamımızda karşımıza çıkan ve rüyalarımızda gördüğümüz sembollerin birçok açıdan okuması yer ve zamana göre değişkenlik göstermiştir. Burada en ince ayrıntı doğru açıyla bakarak bize vermek istediği mesajı almaktır. Karşımıza çıkan sembole düz mantık ile değil, ezoterik boyutta baktığımızda bize vereceği mesaj çok farklı olarak karşımıza çıkar. O sembol geçmişten gelen kadim bilgelik ile bize fısıldayarak kendini anlatırken, bizim yüreğimiz küt küt atarken farklı bir boyuttan bakmayı deneyimleriz.

Bana göre semboller kişiye göre değişkenlik gösterir. Birisine şans getirirken, diğer bir başkasının aklında soru işaretleri bırakır. Gördüğümüz semboller yaşamımızda bir kapıyı kapatırken, başka bir kapıyı aralarlar.

Timsah'ı sembolünü rüyanızda görseniz nasıl bir duyguya kapılırsınız veya nasıl bir düşünce gelir aklınıza, hiç düşündünüz mü?

“Timsah, güçlü çenesi ve gizli doğasıyla ilkel enerjiyi, hayatta kalmayı ve gizliliği sembolize eder. Ne zaman güç ve hassasiyetle vuracağını bilmenin doğuştan gelen bilgeliğini temsil eder. Hem suda hem de karada yaşayan bir yaratık olan Timsah suda sessiz ilerlerken aynı zamanda uyum sağlama yeteneği, sezgi ve bilinçdışı zihni de sembolize eder. Kadim kökeni onu zaman, bilgelik ve ilkel içgüdü temalarına bağlar. Timsah sert derisi ile bir savaşçıyı andırırken aynı zamanda, savaşçıların kullandığı kalkana ilham kaynağı olmuştur. Kültürlerde hazinenin ve gizli bilginin koruyucusu olarak tasvir edilmiştir. Timsahın güçlü enerjisi ve ayırt edici görünümü hem yaratımı hem de yıkımı, yaşamı ve ölümü simgeleyen hikayeler ve ritüellerdeki sembolik önemine katkıda bulunmuştur. Timsah, eski bilgeliğin koruyucusu olarak görülür ve güç ve gücün sembolü olarak saygı görür.”

Kaynak:

1. Symbolopedia
2. Wikipedi

"KADİM BİLGELİK UNUTULMAZ MI?"

Prisca Sapiencia Üzerine Bir Yolculuk

Yazar: Onur Özpınar (Varoluş Cünlükleri)

UNUTULAN BİR ŞEY Mİ VAR?

İlk insan ne biliyordu da biz unuttuk?

Bu soru her çağda birilerinin uykusunu kaçırdı. Kimileri onu kutsal kitaplarda aradı, kimileri mağara duvarlarında, kimileri yıldızlarda. Peki ya bu bilgi hep bizimleydiyse ama üzeri zamanla toprakla örtüldüyse?

Antik dünyada bir inanç vardı:

Bütün gerçek bilgiler bir zamanlar bütündü, saf ve bozulmamıştı.

İnsanlık o bilgiyi yitirdi, ama parçaları dinlerde, mitlerde ve sembollerde yaşamaya devam etti. Bu kadim bilgiye Prisca Sapiencia yani "İlk Bilgelik" denildi.

Latince Prisca Sapiencia, "Kadim Bilgelik" anlamına gelir. Bu öğretinin temel iddiası şudur:

"Tüm hakikatler, evrenin doğuşunda insana ilahi bir yolla aktarıldı.

Bu bilgi bozuldu ama özünü koruyarak farklı dillerde, sembollerde ve hikâyelerde yaşadı."

Yani Hermes Trismegistus'un yazdığıyla Musa'nın Tora'daki mesajı aynı kaynağın farklı yansımalarıdır.

İsa'nın 'Işık benim' demesiyle Zerdüşt'ün ateşe tapması aynı bilinçten türemiştir.

İbn Arabi'nin "Varlık birlenmiştir" demesiyle Platon'un idealar âlemi arasında ince bir bağ vardır.

İşte bu anlayışa göre her büyük figür –peygamber, filozof, şair, bilge– bu ilk bilginin bir yansımasını getirmiştir. Ama hiçbiri yeni bir şey söylemedi.

Hepsi, unuttuğumuzu hatırlattı.

"KADİM BİLGELİK UNUTULMAZ MI?"

Prisca Sapiencia Üzerine Bir Yolculuk

Yazar: Onur Özpınar (Varoluş Cünlükleri)

Kadim Bilgeliğin İzinde: Prisca Sapiencia'nın Zaman Yolculuğu

"Her çağda birileri hatırladı.
Her çağda çoğunluk unuttu.
Ama o bilgi hep aktı, şekil
değiştirdi ama özü korundu."

M.Ö. 2500–1500 | Mısır & Mezopotamya

Thoth / Djehuti - Hermes
Trismegistus
Mısır'da yazı, zaman, simya ve
bilgeliğin tanrısı Thoth'un öğretisi,
daha sonra Yunanlar tarafından
Hermes Trismegistus ismiyle
anılmaya başlandı.

Bu figür Prisca Sapiencia'nın mitolojik
ilk taşıyıcısı kabul edilir.

Anahtar kavram: "As above, so
below."

M.Ö. 600 – M.Ö. 300 | Antik Yunan

Pisagor – Platon – Plotinus
Pisagor, sayıların evrenin dili
olduğunu ve bilgeliğin matematikle
ifade edilebileceğini savundu.

Platon, "hakikatin idealar âleminde
bulunduğunu" ve bu dünyadaki her
şeyin onun yansıması olduğunu ileri
sürdü.

Plotinus, mistik yükselişi anlattı;
ruhun birliğe dönmesini öğretti.

Bu düşünceler, Prisca Sapiencia'nın
felsefi temellerini attı.

Kaynak:
Timeaus, Republic – Platon
Enneads – Plotinus

M.S. 100 – 300 | Hellenistik Dönem & Hermetik Metinler

Corpus Hermeticum (Hermes
Trismegistus)
Prisca Sapiencia'nın ilk kez derli toplu
ve metafizik düzeyde işlendiği
metinlerdir.

Tanrı, Kozmos, İnsan ve Ruh
hakkında doğrudan vahyi temelli
bilgi aktarımı anlatılır.

Hristiyanlık öncesi ama Tanrısal bir
Monoteizm savunur.

Kaynak:
Corpus Hermeticum
Asclepius

M.S. 200 – 500 | Gnostikler & Kilise Babaları

Valentinus, Basilides, Origenes
Gnostik öğretmenler, kadim bilginin
içsel kurtuluşla ortaya çıktığını
savundu.

Gnostikler için Prisca Sapiencia,
dünya düzenine değil, Tanrı'nın içsel
bilgisine açılan bir kapıydı.

Origenes, erken Hristiyanlıkta bu
kadim bilgeliğin fikrini meşrulaştırmaya
çalıştı.

Kaynak:
Gospel of Thomas, Pistis Sophia, Valentinian Gnosis
Origen – De Principiis

M.S. 1100–1300 | İslami Altın Çağ & Sufi Bilgeler

İbn Arabi – Suhrawardi – Gazali
Kadim bilgi İslam dünyasında
tasavvufi boyut kazandı.
İbn Arabi, "hakikat birlenmiştir"
diyerek, tüm öğretilerin bir özden
geldiğini savundu.
Suhrawardi, "İşraki Hikmet" ile nur
metafiziği kurdu – hakikat, ışıkla
idrak edilir.

Füsüsü'l-Hikem – İbn Arabi
Hikmetü'l-İşrak – Suhrawardi

"KADİM BİLGELİK UNUTULMAZ MI?"

Prisca Sapiencia Üzerine Bir Yolculuk

Yazar: Onur Özpınar (Varoluş Cünlükleri)

M.S. 1400–1600 | Rönesans & Hermetik Uyanış

Marsilio Ficino – Pico della Mirandola – Giordano Bruno
Marsilio Ficino, Hermes'in metinlerini Latinceye çevirdi ve "Prisca Theologia" kavramını ortaya attı. Pico, Kabala ile Hristiyanlığı birleştirerek kadim bilgeliğin zincirini yeniden kurdu. Bruno, evrenin sonsuz olduğunu ve Tanrı'nın her şeyde bulunduğunu savundu – bu yüzden Engizisyonca yakıldı.

Kaynak:

Theologia Platonica – Ficino
900 Theses – Pico della Mirandola
De l'infinito universo e mondi – Bruno

M.S. 1600–1700 | Doğa Bilimleri ve Ezoterik Araştırmacılar

Isaac Newton – Robert Fludd – Athanasius Kircher
Newton, yalnızca fizikçi değil aynı zamanda Kabalist ve Hermetikti. İncil şifrelerini araştırdı.

Fludd ve Kircher, evrenin yapısında Tanrısal bir uyum olduğunu ve bunun ezoterik yollarla çözülebileceğini savundu.

Kaynak:

Chronology of Ancient Kingdoms – Newton
Utriusque Cosmi Historia – Fludd
Mundus Archetypus – Kircher

M.S. 1800–1900 | Romantikler & Ezoterik Cemiyetler

Eliphas Levi – Blavatsky – Rudolf Steiner
Prisca Sapiencia, Teozofi, Antroposofi ve Batı ezoterizminin ana teması haline geldi. Levi, simya ve kabala bilgeliğini birleştirdi. Blavatsky, "Ezeli Hikmet" adını verdiği Prisca Sapiencia'yı doğu-batı senteziyle yeniden kurguladı.

Kaynak:

Dogme et Rituel de la Haute Magie – Eliphas Levi
Secret Doctrine – Blavatsky
Theosophy & Anthroposophy – Steiner

M.S. 1900–2000 | Psikoloji & Evrensel Semboller

Carl Jung – Mircea Eliade – Aldous Huxley
Jung, kolektif bilinçdışı ve arketipler kavramıyla kadim bilginin ruhsal kalıtım yoluyla aktarıldığını gösterdi. Eliade, tüm mitlerin evrensel sembolik kodlar taşıdığını savundu. Huxley, "Perennial Philosophy" (Ezeli Hikmet) kavramını modern dünyaya sundu.

Man and His Symbols – Jung

Shamanism – Eliade

The Perennial Philosophy – Huxley

GÜNÜMÜZDE NE ANLAMA GELİYOR?

Bugün Prisca Sapiencia artık mistik cemiyetlerin değil; bilinci, hakikati ve içsel özgürlüğü arayan herkesin alanı.

Yeni fizik, kuantum bilinç araştırmaları, epigenetik ve kolektif zihin çalışmaları hep bu öğretinin modern uzantısı gibi... Bilgelik zinciri hâlâ kırılmadı. Ama hatırlayanlara ihtiyaç var.

KADİM METİNLERDEN PRISCA SAPIENTIA'YA IŞIK TUTAN 5 SÖZ

Corpus Hermeticum (M.Ö. 2. yüzyıl – Hermes Trismegistus)

"Tanrı birdir ve her şeyin içindedir. Tüm varlıklar O'nun düşüncesinden doğar."

Zohar – Kabala

"Karanlık olmadan ışık anlaşılmaz. O yüzden Tanrı önce boşluğu yarattı."

Yuhanna İncili (1:1)

"Başlangıçta Söz vardı. Söz Tanrı'yla birlikteydi ve Söz Tanrı'ydı."

İbn Arabi – Füsusü'l-Hikem

"Hakikat bir aynadır. Her peygamber, bu aynanın bir yüzüdür."

Platon – Timeaus Diyaloğu

"Evren, aklın ve ruhun uyum içinde birleştiği bir canlı varlıktır."

"KADİM BİLGELİK UNUTULMAZ MI?"

Prisca Sapiencia Üzerine Bir Yolculuk

Yazar: Onur Özpınar (Varoluş Cünlükleri)

BU ÖĞRETİNİN ANLAMİ NE?

Prisca Sapiencia bize şunu söyler:
Gerçek bilgi dışarıdan öğrenilmez,
içeride hatırlanır.

Dinler, mitler, semboller – hepsi
aynı merkezin farklı dilde ifadesidir.

Ruhsal uyanış, bu kadim bilgiyi
tekrar uyanık bir bilinçle hatırlama
sürecidir.

Bu yüzden İsa'nın "Krallık içinizde"
sözüyle, Buda'nın "Aydınlanma
dışarıda değil, içeride" demesi aynı
mesajı taşır. Farklı giysilerde
dolaşan aynı hakikat.

BİLGİ DEĞİL, HATIRLAMA ZAMANI

Bugün hâlâ birbirimize
yabancıysak, inandığımız şeyler
yüzünden birbirimizi kırıyoruz,
sorun inançta değil, hafızamızda.

Çünkü ilk bilgeliğin, ayırmazdı.

O birleşik bir hakikatti.

Seninle benim aramdaki farkı değil,
ortak ışığı görürdük.

Ve belki de artık yeniden

hatırlamanın zamanı gelmiştir.

22 EYLÜL SONBAHAR EKİNOKSU

EZOTERİZM, GNOSTİSİZM , SEMBOİZMDE CEZA KAVRAMI

Yazar: Ebru Yenicevardarlı

Yaratılış'taki ilk ceza; Aden bahçesinden kovulmadır...

“İnsanoğlu doğar, yaşar ve ölür.” Doğal süreç aslında bu kadar basitken içselliğimizde; her yeni gün yeniden Aden bahçesinde var olur, tam ortada duran “yaşam ağacı” ile burun buruna gelir ve yılan dinlersek eğer ölümü yineleriz. Bu döngü, insanın kendi cehaletinden kurtulana kadar hiç şaşmadan devam eder. Tıpkı kendi kendini yiyen yılan sembolizması örneğindeki gibi...

Yaratılış 2:16'da şöyle bir ifade geçer: Ona, **“Bahçede istediğin ağacın meyvesini yiyebilirsin” diye buyurdu, “Ama iyiyle kötüyü bilme ağacından yeme. Çünkü ondan yediğin gün kesinlikle ölürsün.”** Burada bir yasağın aksine Tanrı'nın insana ilk kez özgür irade verdiğini, bu özgür irade doğrultusunda olacak olanları ise açık şekilde söylediğini gözlemleyebilirsiniz. Şimdi gün içerisinde aldığımız tüm kararları düşünelim. Her eylemimizin nasıl da bir sonucunun olduğunu, bu eylemlerin bizim özgür irademizde olduğunu...

Yaratılış 3:1-3 Yılan kadına, **“Tanrı gerçekten, ‘Bahçedeki ağaçların hiçbirinin meyvesini yemeyin’ dedi mi?” diye sordu. Kadın, “Bahçedeki ağaçların meyvelerinden yiyebiliriz” diye yanıtladı, “Ama Tanrı, ‘Bahçenin ortasındaki ağacın meyvesini yemeyin, ona dokunmayın; yoksa ölürsünüz’ dedi.”** Bu diyalogta ise karar verme süreçlerimizde kendimize karşı yaptığımız o iç çatışmayı gözlemleyebilirsiniz. **Yaratılış 3:7** **“İkisinin de gözleri açıldı. Çıplak olduklarını anladılar. Bu yüzden incir yaprakları dikip kendilerine önlük yaptılar.”** – Burada yer alan gözlerin açılması ve çıplaklığı anlama ifadelerini ise “yüzleşme” olarak gözlemleyebilirsiniz.

Ve son olarak;

'Sonra, “Adem iyiyle kötüyü bilmekle bizlerden biri gibi oldu” dedi, “Artık yaşam ağacına uzanıp meyve almasına, yiyip ölümsüz olmasına izin verilmemeli.” Böylece RAB Tanrı, yaratılmış olduğu toprağı işlemek üzere Adem'i Aden bahçesinden çıkardı. Onu kovdu. Yaşam ağacının yolunu denetlemek için de Aden bahçesinin doğusuna Keruvlar ve her yana dönen alevli bir kılıç yerleştirdi.' – **Yaratılış 3:22-24**

O hâlde özgür irade – iç çatışma – yüzleşme ve sonuç şeklinde bir işleyiş içerisinde kendimizi buluyoruz. Buradaki sonuçta ise karşılaştığımız var oluştaki insanlığa verilen ilk cezanın insanın kendi özgür iradesiyle gerçekleşmiş olduğu bir kararın sonucu olduğu gerçeğidir.

EZOTERİZM, GNOSTİSİZM , SEMBOİZMDE CEZA KAVRAMI

Yazar: Ebru Yenicevardarlı

Peki genel süreçte fikir birliğinde buluşulan en gerçek ceza nedir? diye soracak olursak bu konu ile ilgili bazı metinleri aşağıda paylaşıyorum.

"Nefsini unutup karanlığa düşen, kendi gölgesine esir olur."
Corpus Hermeticum 1:6

İsa, "Filip İncili"nde şöyle der: Işığı gören, karanlıkta kalmaz. Ama ışığı unutursa, artık var olmayacaktır.

Platon'un Mağara Alegorisi'nde ışığa sırtını dönen kişi, kendi gölgeleri içinde kaybolur ve asla gerçeğe ulaşamaz.

İsa, "Thomas İncili"nde şöyle der: "İçinizde olanı ortaya çıkarırsanız, sizi kurtarır. Ama içinde olanı ortaya çıkarmazsanız, o sizi yok eder."

Nag Hammadi metinlerinden "Judas İncili" şöyle der: "Işığını unutmuş olanlar, tekrar var olmayacaklardır."

Hermetik felsefede şöyle denir: "Karanlık, sadece ışığın unutulmuş hâlidir."

Dante'nin İlahi Komedyası'nda en büyük ceza cehennemde yanmak değil, tamamen unutulmak ve yok olmaktır.

Tüm bu metinlerin sonucunda gözlemlenebilen şudur ki; insanın kendi içselliğinin karanlığında kaybolması, hakikati göremeyecek boyutta cehalette kalması, kendi gücünün farkında olmaması, kendini bilmemesi-unutması, kendini hapsettiği yerden çıkaramaması ve tüm o kabulleniş âni en gerçek cezadır.

**Gerçek cehennem dışarıda değil,
insanın kendi içindeki ışıksızlık hâlidir.**

Bunun için öğretiler hep aynı mesajı taşımaktadır.

- Kendini bil,
- Işığını hatırla,
- Çünkü eğer unutursan, yok olursun.

HİNDUİZM VE YOGA FELSEFESİNDE HAKİKÂT

Yazar: Oya Akın

Hakikat nedir?

Atman'ın tek gerçek hakiki olan ve geri kalan her şeyin ise ona bağlı gerçeklik bulduğu, bir yanılsama olduğunun bilinmesidir.

Yoga Sutralar, Upanişadlar gibi kadim doğu din ve felsefeleri gerçeğin varlığın içinde olduğunu söylerler..

Tanrı, altta yatan gerçeklik her yerdedir. İnsanın içindeki tanrı Sanskrit dilinde '**ATMAN**' gerçek öz olarak bilinir. Upanişadlar ve Gita'ya göre tüm yaratıkların içinde Atman mevcuttur. Atman'ın kendisi saf bilinçtir. Zihin insanı yönetir ve yanılsamaya sokar. Böylece dış dünyanın sonlu geçici kavramları arasında ebedi mutluluğu ararız. Patanjali aydınlanmanın önündeki engelleri cehaletin yarattığını söyler. Duyuları tatmin ederek, kibir Çin'de, şiddet, hilekarlık, mal biriktirme, açgözlülük içinde kendimizi aldatırız.

Yazıtlar bize, Atman'ın Satya olduğunu söylemektedir. Atman her şeyi deneyimleyendir. O beş duyu ile algılanamaz. Kendinden menkul olan satya'dır. Onun harici geri kalan her şey Mitya'dır. Örnek fiziksel beden, zihin, duygular, arabalar...

O , kaba beden ve diğer süptil bedenler ve zihne şahitlik edendir..
Atman'ın doğası sat-çit-ananda'dır.

Sat: Saf varlık

Çit: Saf bilinç

Ananda: Tamlik(saf mutluluk)

Bedenin ölümlü olduğunu biliyoruz. Beden hastalığa yaşlılığa acıya ölüme tabidir. Ancak biz beden değiliz bunu bilmeli idrak etmeliyiz. "O" tüm deneyimlerden azadedir. Deneyimlere şahit olandır izleyendir.

İşte bizim asıl hakikatimiz budur...

ATMAN ölümlü değildir.. Zamana tabi değildir. Zaman ve mekan ile sınırlanamaz. Bilinç uyumaz, rüya görmez ya da uyanmaz. O daima tam ve bütündür ve hiçbir şey O'ndan uzakta değildir.. Ve O kendinden ışıklı parlak olandır..
Siz saf bilince sahip varlıklarsınız...

Yazıtlar böyle söyler...

BİR İPTE İKİ CAMBAZ: İNANÇ VE GÜVEN

Yazar: Lotus

İnanç ve Güven; aralarındaki farklılıklar üzerine

Bir zamanlar, tüm hasid tarikatı kardeşlik içinde bir arada oturmuşken elinde piposu ile Haham İsrail aralarına katıldı. Çok dostça davrandığı için ona sordular. "Anlat bize sevgili Haham, Tanrıya nasıl hizmet etmeliyiz?" Haham soruya şaşırdı ve dedi ki "Ben nereden bileyim." Ancak sonra da şu hikayeyi anlattı:

Kralın iki tane dostu vardı. İkisi de bir suçtan dolayı mahkum edildiler. Dostlarına sevgisinden dolayı Kral, kendilerine merhametini göstermek istedi ama onları serbest bırakamazdı. Çünkü bir kralın isteği bile kanundan üstün olamazdı. O yüzden şu fermanı çıkardı:

Derin bir uçurumun üzerine bir ip gerilecekti ve birbiri ardına bu iki adam, ipin üzerinde yürüyeceklerdi. Karşı kıyıya hangisi ulaşabilirse, onun hayatı bağışlanacaktı. Kralın emri yerine getirildi ve dostlarından ilki sağ salım karşı kıyıya vardı. Hala aynı noktada duran diğeri ona seslendi: "Söylesene dostum, karşıya geçmeyi nasıl başardın?" İlk karşıya geçen geri seslendi: "Ben şunun dışında hiç bir şey bilmiyorum: Ne zaman bir tarafa düşecek gibi olsam, diğer tarafa abandım."

Varoluş çelişkilidir; çelişki onun ta kalbinde yaşar. Çelişki zıtlıklar sayesinde yaşar, o zıtlıkların dengesidir. Ve bu dengeyi tutturabilen kişi yaşamın, varoluşun, Tanrı'nın ne olduğunu da anlayabilecek duruma gelir. İşin sırrı dengededir. Varoluşun ne olduğunu gerçekten bilmek istiyorsan, o ne ölümdedir ne de yaşamda. Yaşam bir uça ölüm, diğer uçtur. Tam ortada, ne yaşamın ne de ölümün olduğu noktada, kişi doğmamış ve ölümsüz olur. Bu denge anında lütuf üzerine çöker. Bu yüzden Baal-Shem "Size Tanrı'dan zevk almayı öğretmeye geldim." derken haklıdır.

BİR İPTE İKİ ÇAMBAZ: İNANÇ VE GÜVEN

Yazar: Lotus

İnanç ve güven arasındaki fark basittir. Varoluşçu açıdan bakınca inanç ödünç alınır, güven sana aittir. İnanç inandığın bir şeydir ama hemen altında şüphe yatar. Güven ise çift taraflı değildir; tamamen şüpheden arınmıştır. İnanç içinde bir ayırım yaratır; beyninin bir kısmı inanır, bir kısmı reddeder. Güven tüm benliğinin bütünleşmesidir. Tüm benliğin ile güvenebilmek için bunu yaşamaman ve deneyimlemen gerekir. Eğer inançlara saplandıysan, bu inanca uymayan deneyimler yaşayacaksın ve bununla seni, rahatsız edecekler. İnanç gözlerini karartıyor, güven ise gözlerini açar. Güven, gerçek olan gerçektir anlamına gelir. Eğer bir inancın varsa ve bu inancın imkansız olduğunu söylediği bir deneyim ile karşı karşıya gelersen neyi seçeceksin inancı mı yoksa deneyimi mi? Beyin inancı seçme ve deneyimi yaşamama eğilimindedir.

Tanrı kapını çaldığı halde bir çok fırsatı işte bu şekilde kaçırdın. Unutma ki, sen gerçeği ararken yalnız değilsin. Gerçek de seni arıyor.

Hikayeye bakacak olursak; burada iki tip insan var. İlki basitçe sağ salım karşı kıyıya vardı. Normalde bu tehlikeli işin yöntemini, tekniğini bilmek isteriz. Ama ilki sorup sormadan, yürüdü gitti. Hayatta şunu öğrenmiş biri olmalı:

Öğrenmenin tek yolu var o da yaşamak ve denemek. Başka yolu yok. İkinci adam çoğunluğun tarzını temsil ediyor. O karşıya nasıl geçileceğini bilmek istiyor.

Adam diyor ki; "Ne zaman bir tarafa düşecek gibi olsam, diğer tarafa abandım. Hepsi bu fazlası yok. Bu şekilde dengede kaldım. Böylece ortada durabildim."

Ve ortada Tanrı'nın lütfu var.

**Yani sonuç olarak,
"Tanrı'ya nasıl hizmet edebileceğinizi mi soruyorsunuz?"
ORTADA KALIN.**

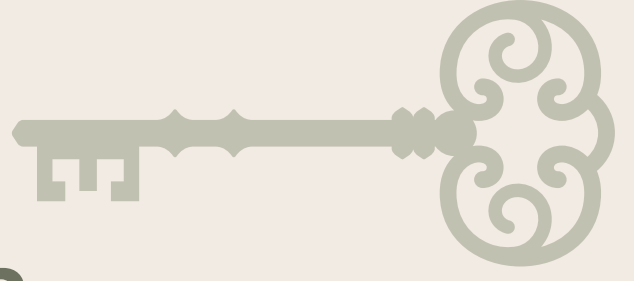
KAYNAKLAR:

- 1) Hasidik Hikayeleri: Geç Dönem Ustaları Yazar: Martin Buber
- 2) Martı Seven Adam, OSHO

EZOTERİZM - GİZLENEN BİLGİLER

Yazar: Ozan Şenel

Ezoterizm, kelime kökeni itibariyle Yunanca "esōterikos" (içrek, içe ait) sözcüğünden gelir ve genellikle "içsel", "gizli", "herkese açık olmayan bilgi" anlamında kullanılır.

Kelime anlamı olarak "Ezoterizm" in Osmanlıcadaki karşılığı "Bâtnilik" tir. Bâtin ise iç yüz, içteki anlamına gelir. Bunun Türkçe karşılığı "içrek" kelimesidir. Bununla "içte kalan, saklı bilgi" kastedilmektedir.

Ezoterik bilgiler, sadece belirli bir hazırlıktan geçmiş, "içsel anlamı" kavrayabilecek kişilere öğretilen, sır niteliği taşıyan manevi öğretilerdir.

Ezoterik öğreti; herkese açıklanmayan, herkese öğretilmeyen, gizli bir yerde, gizli bir şekilde gerçekleştirilen bir öğretim şeklidir. Bu öğretinin kökeni bundan binlerce yıl önce kıtaların batmasıyla yeryüzünden silinen Mu ve Atlantis uygarlıklarına dayanır.

Kozmik kökenli Mu ve Atlantis'in sırlarını öğrenen bizim devremizin insanları, binlerce yıl önce ellerindeki bilgileri kuşaktan kuşağa aktarmışlardır. Günümüze kadar ulaşan bilgilerin kaynağı bu kadim öğreti sistemine bağlıdır.

Bu bilgilerden de anlaşılacağı üzere Ezoterizm'in kökeni tufan öncesi uygarlıklara dayanır. Bu uygarlıkların kozmik kökenli bilgilerinin kaynağı ise direk olarak Sirius kültürüyle ilişkilidir.

Ezoterik bilgi sistemi herkese açıklanmamıştır... Evet bu doğru... Ancak bu bilgi sisteminden yararlanmak için inisiyatik çalışmalara giremeyen geniş halk kesimleri hiçbir zaman tamamen bu bilgilerden mahrum bırakılmamıştır. Bu bilgiler ezoterik semboller kullanarak halka mitolojik hikayelere dönüştürülmek suretiyle anlatılmıştır. Dış halkada kalanlar da bu semboller ne oranda açabilmişse o nispette bu bilgilere ulaşabilmişlerdir.

"Ezoterik Öğretiyi" büyük bir göle benzetebilirsiniz. Bu büyük gölün içindeki bilgiler aynı zamanda dinler tarafından da kullanılmıştır. Dinlerin insanlara aktarmak istedikleri ilahi bilgileri bu gölün içinde bulunan semboller kullanarak insanlara aktarılmıştır. Dinlerin bu sistemden yararlanmış olmaları, insanların dinlerin içindeki gerçek bilgilere daha kolay ulaşmasına da imkân sağlamıştır. Ancak dinlerin sembolik bir üslup taşıdıklarını fark edemeyen için yapılabilecek bir şey kalmamıştır.

Sonuç olarak bu bilgi sisteminin sembolik dili öğrenildiği takdirde dinlerin içindeki gizlenmiş bilgilere çok daha kolay ulaşılabilir, ki Sufi çalışmalarında yapılan bu tür eğitimlerle müritlerin Kur'an-ı Kerim'in içinde sembolik bilgilerin kökenlerine nüfuz edebilmeleri sağlanabilmekteydi. İncil'de geçen birçok ayetin ezoterik açıdan değerlendirilmesi sonucunda anlam bakımından çok derin olduğu görülecektir.

KEHANET Mİ? YENİDEN YORUMLAMA MI?

Yazar: Or Makif

Bu makale, Hristiyan teolojisinin temel metinlerinden biri olan Yeşaya Kitabı'nın 53. bölümünü, tarihsel-eleştirel bir yaklaşımla incelemeyi amaçlayarak, "Yeşaya'daki peygamberlikler İsa'nın çarmıha gerilişini gerçekten önceden bildirdi mi?" sorusuna yanıtlar bulmaya çalışmaktadır.

Geleneksel Hristiyan yorumunun aksine, metnin İsa'nın çarmıha gerilişini kehanet etmediği argümanı ortaya koyarak; makalede öncelikle Yeşaya Kitabı'nın kompozit bir eser (birden fazla yazarın veya dönemden gelen metinlerin bir araya getirilerek oluşturduğu bütün bir eser) olduğunu vurgulamaktadır.

Ve incelenen pasajın Babil sürgünü (MÖ 6. yüzyıl) dönemine ait olduğu ve "Acı Çeken Kul" figürünün gelecekteki aslında bir Mesih'i değil, Babil'de sürgünde acı çeken İsrail ulusunu metaforik bir dille temsil ettiği, ayrıca, İkinci Yeşaya'daki "Mesih" teriminin Pers Kralı Koreş'e atıfta bulunduğu ve Eski Ahit peygamberlik geleneğinin genellikle yakın gelecekteki olaylara odaklandığı vurgusu da ön plandadır.

Yeşaya 53'ün İsa ile ilişkilendirilmesinin, metnin orijinal bağlamından ziyade, erken Hristiyan topluluğunun İsa'nın ölümünü teolojik olarak anlamlandırmak için yaptığı olay sonrası (post-eventum) bir yeniden yorumlama tekniği olabileceği kanaatine de düşünülmektedir.

Hristiyan teolojisinin temel inançlarından biri; Eski Ahit metinlerinin İsa Mesih'in gelişini, misyonunu ve özellikle de çarmıha gerilerek öleceğini önceden bildirdiği yönündedir. Bu inancın merkezinde yer alan en önemli metinlerden biri, Yeşaya Kitabı'nın 53. bölümüdür.

"Oysa, bizim isyanlarımız yüzünden onun bedeni deşildi, Bizim suçlarımız yüzünden o eziyet çekti. Esenliğimiz için gerekli olan ceza Ona verildi. Bizler onun yaralarıyla şifa bulduk." (Yeşaya 53:5) gibi ayetler, iki bin yıldır Hristiyanlar akademisyenleri tarafından doğrudan İsa'nın çarmıha gerilişinin bir kehaneti olarak yorumlanmıştır.

Ancak, bu geleneksel yorumun metnin kendi tarihsel ve edebi bağlamıyla ne kadar uyumlu olduğu sorusu, modern Kutsal Kitap akademisyenleri arasında temel bir tartışma konusu olmaya devam etmektedir. Bu geleneksel okuma; yani Yeşaya 53'ü İsa'nın çarmıha gerilişi kehaneti olarak okunması, metnin aslında yazıldığı dönemdeki (MÖ 6. yüzyıl) sosyal, siyasi ve dini koşulları göz ardı ediyor gibi.

Bu okuma, yani, anakronistik yaklaşım, Yeşaya 53'ü kendi zamanının bağlamından koparıp, iki yüz yıl sonraki bir olaya göre yorumlamanın yanlışlığını; metnin yazıldığı dönemde Babil sürgününde ki İsrail halkının yaşadığı acıları anlattığını, aslında İsa'nın çektiği acılarla ilgili olmadığını vurgulamaktadır.

KEHANET Mİ? YENİDEN YORUMLAMA MI?

Yazar: Or Makif

Yeşaya Kitabı'nın yapısına ve tarihsel bağlamına baktığımızda; Kitabı'nın tek bir peygamberin eseri olarak kabul edilmesi, metnin yorumlanmasında temel bir yanılgıya da yol açabilmektedir. Özellikle 19. yüzyıldan bu yana Kutsal Kitap akademisyenleri arasında geniş kabul gören görüşe göre, Yeşaya Kitabı üç ana bölümden oluşan kompozit bir eserdir.

Bu bölümlerin her biri, farklı bir tarihsel döneme ve teolojik kaygıya aittir. Birinci Yeşaya (Bölüm 1-39), MÖ 8. yüzyılda yaşamış olan peygamber Yeşaya'ya atfedilir ve ana teması Asur tehdidi karşısında ilahi yargı ve tövbe çağrısıdır.

İkinci Yeşaya (Bölüm 40-55), MÖ 6. yüzyıldaki Babil sürgünü döneminde yaşamış, kimliği bilinmeyen bir yazara aittir. Bu yazarın gündemi artık yargılama değil, sürgündeki halka teselli vermek ve Tanrı'nın onları yakında kurtaracağı müjdesini iletmeğidir.

Üçüncü Yeşaya (Bölüm 56-66) ise sürgünden dönüş sonrası döneme aittir ve yeni kurulan topluluğun karşılaştığı zorlukları yansıtır. "Acı Çeken Kul" pasajları ise , tam da Babil'deki sürgün halkına teselli ve kurtuluş umudu sunan İkinci Yeşaya bölümünde yer almaktadır. Bu tarihsel ayırım, metnin doğru yorumlanması için hayati bir önem taşımaktadır. Pasajların, MÖ 8. yüzyılda değil, MÖ 6. yüzyılda, Babil'deki sürgün halkının acılarını ve kurtuluş umudunu konu alan bir bağlamda kaleme alındığı unutulmamalıdır.

Bu durum, metnin, gelecekteki bir olaydan ziyade, yazarın kendi döneminin acılarını ve umutlarını yansıttığını göstermektedir.

Hristiyan geleneği, "Acı Çeken Kul" figürünü İsa olarak tanımlarken; metnin kendisi farklı bir kimliğe işaret etmektedir.

Kul Olarak İsrail; İkinci Yeşaya'nın yazarının, kulun kimliği konusunda belirsizliğe yer bırakmadığı görülmektedir. Metnin çeşitli yerlerinde kul, doğrudan İsrail olarak tanımlanır: "Ama şimdi dinle, ey kulum Yakup soyu, seçtiğim İsrail!" (Yeşaya 44:1) ve "Bana, 'Sen benim kulum İsrail'sin, seninle yüceliğimi göstereceğim' dedi" (Yeşaya 49:3).

Eski Ahit'te, bir ulusun veya kolektif bir varlığın tek bir birey (kul, kral vb.) metaforuyla temsil edilmesi yaygın bir edebi tekniktir. Bu nedenle, kulun çektiği acılar, aslında Babil sürgününde İsrail ulusunun kolektif olarak yaşadığı acıları ve aşağılanmayı tasvir etmektedir.

Bu acılar, geleceğe yönelik bir kehanet olarak değil, zaten yaşanmış veya yaşanmakta olan bir durum olarak anlatılmaktadır. Metnin fiillerinin geçmiş zamanlı olması ("yaralandı", "ezildi") bu durumu açıkça desteklemektedir.

KEHANET Mİ? YENİDEN YORUMLAMA MI?

Yazar: Or Makif

Mesih Olarak Kral Koreş; İbranice'de "Mesih" (Maşiah) kelimesi "meshedilmiş olan" anlamına gelmekte ve Eski Ahit'te özellikle İsrail kralları için kullanılan siyasi bir unvandır. Babil sürgünü döneminde Yahuda'da bir kral bulunmamaktaydı.

İkinci Yeşaya, bir "Mesih"ten bahseder, ancak bu figür, beklenenin aksine bir Yahudi kralı değil, pagan bir hükümdardır: Pers Kralı Koreş. Tanrı, Koreş'i "Mesih'i" olarak adlandırır ve onu Babil İmparatorluğu'nu yıkmak ve sürgündeki Yahudileri anavatanlarına göndermekle görevlendirir. (Yeşaya 45:1)

Bu durum, İkinci Yeşaya'nın yazarının zihnindeki kurtarıcı Mesih figürünün, gelecekteki ruhani bir lider değil, kendi dönemindeki somut ve siyasi bir aktör olduğunu göstermektedir. Bu, peygamberlik geleneğinin doğasıyla da uyumludur; peygamberler genellikle kendi çağlarındaki halkı, mevcut koşullar ve yakın gelecekteki olaylar hakkında uyarırdı.

Eğer "Acı Çeken Kul" İsrail ise ve "Mesih" Koreş ise, Yeşaya 53 nasıl İsa ile bu kadar güçlü bir şekilde özdeşleşmiştir?

Bu soruya verilecek yanıt, olay sonrası (post-eventum) teolojik çerçevede yatmaktadır. İsa'nın öğrencilerinin, onu güçlü bir kral ve düşmanlarını yenecek bir Mesih olarak görme beklentisi, onun çarmıha gerilmesiyle büyük bir sarsıntıya uğramıştır. Bu travmatik ölümü anlamlandırmak ve Tanrı'nın planının bir parçası olarak yorumlamak zorunda kalmış olabilirler.

Bu bağlamda, "günahlar için kurban" fikrine sarılarak ve bu teolojik ihtiyaca yanıt verebilecek metinler için Eski Ahit'i yeniden okumaya başlamışlardır. Başkalarının günahları için acı çeken dürüst bir figürü tasvir eden Yeşaya 53, bu arayış için mükemmel bir teolojik şablon sağlamıştır.

Hristiyanlık öncesi Yahudi literatüründe "acı çeken bir Mesih" beklentisine dair hiçbir kanıt olmamasına rağmen, Yeni Ahit yazarları (Elçilerin İşleri 8, 1. Petrus vb.) İsa'nın ölümünü açıklamak için Yeşaya 53'ü bilinçli olarak kullanmıştır.

Böylece metin, orijinal bağlamından kopararak İsa'nın hayatına uygulanmış ve bir kehanete dönüştürülmüştür. Bu süreç, Kutsal metinlerin zaman içinde nasıl yeni bir teolojik anlam kazanabileceğinin çarpıcı bir örneği olabilmektedir.

Sonuç olarak; tarihsel ve metinsel analizler, Yeşaya 53'teki "Acı Çeken Kul"un, İsa'nın çarmıha gerilişini kehanet etmediğini, metnin orijinal bağlamında bu figür, yazarın kendi dönemindeki Babil sürgününde acı çeken İsrail ulusunun bir metaforu olduğunu göstermektedir.

KEHANET Mİ? YENİDEN YORUMLAMA MI?

Yazar: Or Makif

İkinci Yeşaya'nın Mesih'i ise İsrail'i özgürlüğe kavuşturan Pers Kralı Koreş'tir. Bu durum, metnin yazıldığı tarihe ve bağlama dikkat etmenin, Kutsal Kitap yorumu için ne kadar önemli olduğunu bir kez daha ortaya koymaktadır.

Bu tespit, Yeşaya 53'ün Hristiyanlık için önemini ortadan kaldırmamakta, aksine kutsal metinlerin zaman içinde nasıl yeniden yorumlandığını ve farklı topluluklar için nasıl yeni anlamlar kazandığını gösteren güçlü bir örnek teşkil etmektedir.

Yeşaya 53, bir kehanet metni olmaktan çok, derin teolojik içeriği sayesinde yeni bir inanca temel bir teolojik argüman sunan, yeniden yorumlanmış bir klasik olarak değerlendirilebilir.

Bu analiz, metinlerin sadece "ne söylediğini" değil, aynı zamanda "kime, ne zaman ve hangi amaçla" söylendiğini anlamamanın önemini vurgulamaktadır.

KAYNAKLAR:

Bart D. Ehrman:

Did the Prophet Isaiah Predict Jesus' Crucifixion?

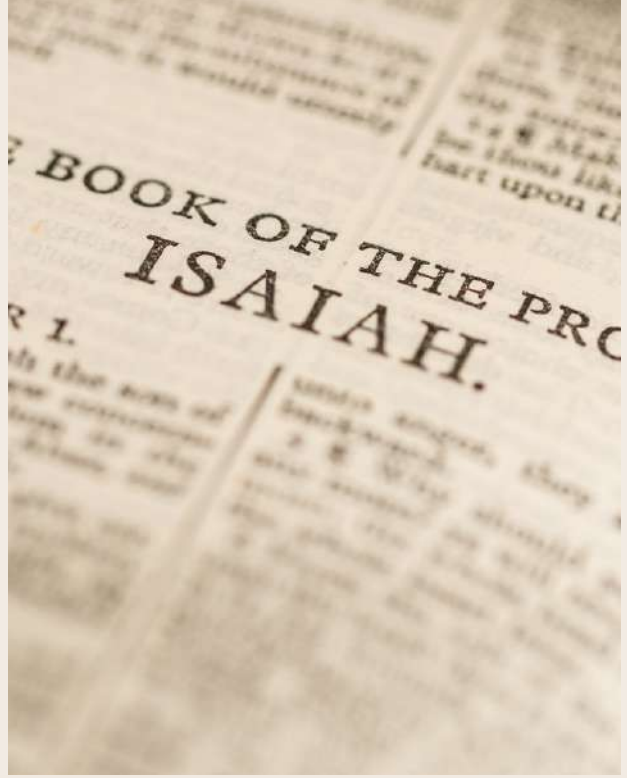
The Bart Ehrman Blog:

The History & Literature of Early Christianity

(<https://ehrmanblog.org/does-isaiah-53-predict-jesus-death-and-resurrection-most-commented-blog-posts-1/>)

Wikipedia:

https://en.wikipedia.org/wiki/Isaiah_53

HAKİKÂT'İMİZİ BULMA YOLUNDA

Yazar: Libertas

Hakikatimizi bulmak için Halil Cibran şöyle diyor:

Bir adam kıyıdaki kumun üzerine şu sözleri yazar:

"Sadece büyük bir acı ya da büyük bir sevinç ortaya çıkarabilir senin hakikatini. Ortaya çıkmak istiyorsan bütün varlığınla, çıplak dans et ya da çarmihini sırtında taşı."

Halil Cibran bu sözüyle, kişinin hakikatini bulması için hayatında büyük bir sevinç ya da büyük bir acı olması gerektiğini söyleyerek bizi kendi hayatımız ve hakikatimiz üzerinde derin düşünmeye davet ediyor. Kendi hakikatimizi anlamak için bu büyük olay bir yıldız gibi parlayarak dikkatimizi çekmeye çalışıyordur, onu kullanmalıyız. Hayatımızda büyük bir sevinç ya da acı yaşadığımız zaman, mümkünse olayı yaşarken önemini anlayalım ve onu kullanalım. Bunu yapamıyorsak daha sonra olayı değerlendirerek, bu olayın bizde bir Milat oluşturduğunu, öncesi ve sonrasında farklı bir kişi olduğumuzu görelim.

Cibran, "**kıyda dans et ya da çarmihini taşı**" derken neyi anlamamızı istiyor?

Bu durum, her kişinin kendi hakikatini anlamasıyla açılacaktır. Kendimizi tanımak istiyorsak, kendimize karşı dürüst olmalı ve olay üzerinde düşünürken, değerlendirme yaparken objektif yaklaşmalıyız. Olay gerçekleşirken büyük resmi göremeyebiliriz, olaya egomuzla yaklaşabiliriz. Biraz kenara çekilip sakince değerlendirme yapalım. Bu büyük olayın bize kattığı olumlu ve olumsuz değerleri anlayalım. Açık ve temiz bir yürekle anlamaya ve kendi hakikatimizi bulmaya çalışalım.

Anlamsız ve içi boş bir hayat için mi geldik dünyaya? Yoksa yaşadıklarımızı değerlendirerek hakikatimize ulaşmaya mı? Hakikat yolunda olan kişi yaşadıklarına bu gözle bakarak değerlendirmeli ve kendini kendinin bir üst versiyonuna taşımalıdır.

Halil Cibran, yaşadığımız hayatın hakkını vermek için bize yol gösteriyor.

O zaman "**Haydi! Durmayalım ve kendi hakikatimizi arayalım.**"

Beyazid-i Bistami'nin dediği gibi,

"Hakikat aramakla bulunmaz, lakin bulanlar hep arayanlardır."

Kaynak: Halil Cibran, Kum ve Köpük, Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 10. Baskı İstanbul, 2014

MANİ

Yazar: Euphemia

“Babil ülkesinden, çılgılığım bütün dünyada duyulsun diye geldim”

Bu çılgılığın sahibi Mani’nin hikâyesi, Hristiyanlık çağının şafağında, İsa’nın ölümünden yaklaşık iki yüz yıl sonra başlar. O günlerde, Dicle’nin kıyılarında hâlâ bir yığın tanrı vardı. Kimi tufandan ve ilk İncillerden doğmuş, öbürlerini fatihler ya da tacirler getirmişti.

M.S. 216 yılında Babil bölgesinde dünyaya gelmiş ve henüz dört yaşındayken, babasının üyesi olduğu Elkasâi topluluğuna getirilmişti. Kendilerini Ak- Giysililer olarak da adlandıran bu adamlar, kitabını ve öğretisini benimsedikleri Elkasai diye bir peygambere yakarırlardı. Dört yaşından, yirmi dört yaşına kadar bu vaftizci “biraderler” arasında büyüdü. Bu süre içerisinde Elkasâi kütüphanesinde var olan kitapları okuyarak kendi dinî görüşü doğrultusunda yeni bir öğreti oluşturacak yeterli zamana sahip oldu.

Bu yıllar içerisinde, yaşamına yeni bir yön verecek olan “ ilahi ikiziyle” de karşılaşmış ve onun aracılığıyla iki önemli vizyon görmüştü. Kitaplarında ondan, gerçek bir dost olarak “İkizim” diyerek bahsetmiştir. Hem o, hem de sonradan Manici denen insanlar, bu olayın “gönül gözünün” ilk açılması olarak görürler.

Bunlardan ilkinde, Mani henüz on iki yaşındayken, “İkizi” Ak-Giysililerle onun inançlarının, dininin bir olmadığını, onların saflıklarının kibirden, sapkınlıktan ibaret olduğunu, dünyaya göğüs gerecek kadar olgunlaştığında o hurmalıktan ayrılacağını söylemişti.

Bu durum, Kefalaya’da Mani’nin dilinden ayrıntılı bir biçimde sunulur. Buna göre “Yaşayan Faraklit” (Paraklitos sözcüğü Yeni Antlaşma’nın Yuhanna bölümü14:16 da Kutsal Ruh’un unvanlarından biri) Mani’ye; ışık ve karanlık arasındaki mücadele, karanlık tarafından başlatılan büyük savaş, iki zıt prensibin birbirine karışması, dünyanın oluşumu, ilk insanın yaratılması gibi var olan ve var olacak olan her şeyi, kısacası yaşama dair tüm sırları vahiy etmiştir..

Böylece Mani, “ikizi”nin insanları kendi yoluna davet etmesini emreden ikinci vahiye kadar, kendisine bildirilenleri gizli tutarak, ikizinin emrettiği doğrultuda bir yaşam sürdü. İçinde bulunduğu topluluğa ait ritüellere karşı gelmesi ve nihayet kendi öğretisini açıklamasıyla birlikte topluluk üyeleriyle arasında talihsiz olaylar yaşanır.

Mani, artık yeni bir öğretiyi vaaz eden yeni bir peygamber olarak, sonrasında kendi adını vereceği Manheizm dinini yaymak üzere, 240 yılının Nisan ayında, bir daha geri dönmek üzere bu gnostik topluluğu terk eder.

O zamana kadar sabit bir yerde gizlenerek yaşamış olan Mani, bundan böyle hayatını gezgin bir rahip olarak yollarda geçirecektir. Mani’nin bunu yapmasındaki temel amaç, oluşturduğu öğretinin evrensellik kazanmasını ve kendisinden önce var olmuş olan tüm dinlerin üzerinde bir konuma sahip olmasını istemesidir. Bunu başarabilmek adına, bizzat kendisi öğretisini anlatmak ve buralarda yeni topluluklar kurarak tanrının kendisine verdiği kutsal görevi yerine getirmek için ilk durağı olarak Dicle vadisinin büyük şehri Ktesifon’u seçti.

MANİ

Yazar: Euphemia

Bu şehirde kaldığı süre boyunca çevresine toplanan kalabalığa her gün vaazlar verdi, fakat oradan da kısa sürede ayrıldı. Çünkü, iç sesi onun Deb'e gitmesini söylüyordu. Mani yolculuğu boyunca iki gece aynı hasırda uyumaksızın, her sabah yeni bir yol çiziyordu. Yolculuk boyunca, Babil'li karşılaştığı insanlara vaazlarını sürdürüyor, akşamleyin ise yemekte şehrin önde gelenlerinden biri kendisini sofrasında ağırlıyordu...

Ekmeği koparmadan önce Mani hep şöyle dua ederdi: “Tanrım, bu yemek hazırlanırken toprak, bitkiler ve daha başka yaratıklar mecburen incitildi. Ama bunu yapanların insandaki ışığı beslemekten, senin Kelamını yaşatmaktan başka isteği yoktu.”

Günle günleri kovaladı... Medya bölgesi (Atropatene), Ermenistan tarafı, Mesene bataklıkları, ve nihayet Dicle üzerindeki Kaşkar; oradan da tekneyle kendisini Hindistan'a götürecek gemiye binmek üzere Charax'a ulaştı. Ve buradan da deniz yoluyla Indus Nehri deltasındaki Deb şehrine vardı.

Söylentilere bakıldığında, havari Thomas'ın yaptığı bu yolculukla ilgili hikâyeyi bilen Mani, kutsal görevini icra ederken onunla aynı rotayı paylaşmak istemişti. Kendisinden yaklaşık iki asır önce, İsa tarafından yeni cemaatler oluşturmak üzere Hindistan'a gönderilen Thomas'ın güzergâhını takip etmiş, seyahati boyunca da bu güzergâh üzerinde dağılmış halde bulunan ve Thomas'ın öğretisini takip eden Hristiyan toplulukların üyeleriyle görüşmüştü.

Mani'nin, Hindistan içerisinde tam olarak hangi sınırlara ulaştığını bilmiyoruz. Ancak günümüze ulaşan mevcut kaynaklardan anladığımız kadarıyla, en azından o zamanlar Kuşan İmparatorluğu sınırları içerisinde yer alan Turfan şehrinin bulunduğu bölgeye kadar ulaştığı kesindir. Mani, Sasani İmparatoru Erdeşir'in ölüp yerine Şapur'un tahta geçtiği yıl Turfan'dan yola çıkarak geldiği rotayı takip etmiş ve deniz yoluyla Charax'a geri dönmüştür.

***“Umudum, dünyanın doğusuna ve insanların yaşadığı bütün topraklara ulaştı...”
demişti MANİ***

Zaman içerisinde, Maniheizm, Mezopotamya'dan başlayarak batıda Kuzey Afrika ve Güney Avrupa, doğuda ise Çin'e kadar geniş bir coğrafi bölgeye yayılarak, yeryüzünde var olan pek çok farklı millete ulaşmış, onlar tarafından kabul görmüş ve on yedinci yüzyıla kadar varlığını sürdürmeyi başarmıştır.

Hatta Mani dini, batıda Roma İmparatorluğu sınırları içerisinde oldukça geniş kitleler oluşturmuş, kısa sürede imparatorluğun resmi dini olan Hristiyanlığa rakip konuma gelmiştir. Aynı durum, doğuda Zerdüştlüğü resmi din olarak kabul eden Sasani İmparatorluğu için de söz konusudur. Bu öğretinin Asya içerisinde yayılması sonucu, Uygurlar 762 yılında bu dini, resmi devlet dini olarak kabul etmişlerdir.

MANİ

Yazar: Euphemia

Mani getirdiği dinin esaslarını kitapları aracılığıyla insanlara ulaştırmıştı. Bizzat kendi kaleme aldığı eserler, oluşturduğu öğretinin uzun süre muhafaza edilmesinde ve çeşitli dillere tercüme edilerek çok daha büyük kitlelere ulaşmasında hayati bir rol oynamıştır. İran Edebiyatı'nda önemli bir yere sahip olan Mani, Süryanice olarak kaleme aldığı eserlerin İran dilini kullanan dinleyicilere ulaşabilmesi amacıyla köklü bir reforma imza atmış, Süryani alfabesini İran diline uyarlayarak yeni bir yazı sistemi oluşturmuştur. Bu bağlamda, on üç harften oluşan Pehlevî alfabesini terk ederek yerine yirmi iki harflik Süryani alfabesini kullanmıştır.

Mani'nin kanonik kitaplarının listesi günümüze ulaşan çeşitli Manihaist kaynaklarda yer almaktadır. İlahiler Kitabı'nda hangi kitabın hangi sıkıntıya ya da hastalığa iyi geldiği açıklanarak sıralanırken Kefalaya'da ise inananlara birer armağan şeklinde sunularak listelenir:

Sizin için yazdığım bu önemli yazılar Işık'ın Babası tarafından size sunulan birer armağandır. Hayat İncili Elçi'nin armağanıdır. Hayat Hazinesi İhtişam Sütunu'nun armağanıdır. Risaleler (Pragmateia), Sırlar Kitabı ve Devler Kitabı: Bu üç kutsal kitap Işık İkiz'inin tek bir armağanıdır. Ve zaman zaman sizin için yazdığım Mektuplar benim ikramım ve armağanımdır. Bu size hayırlı ağaçtan verdiğim hayırlı bir meyvedir. Şimdi siz sevdiklerim! Şükredin ve Işık'ın Babası tarafından verilen bu hayırlı yazıları tasdik edin. Onları kalbinizin içine alın ve onlara inanın. Onları hafızanıza kaydedin. Çünkü sizler onlar sayesinde sonsuz hayatı (elde edeceksiniz)... Manichaean Texts, s. 154.

Ancak Mani'nin hiçbir kitabı orijinal haliyle günümüze ulaşmamıştır. Sadece çok az bir kısmı farklı kaynaklar içerisinde korunmuştur. Aramice'nin doğu lehçesiyle yazmış olduğu 7 kanonik kitaba ek olarak sunulan Resim Kitabı'nın dışında bir başka kitap daha vardır. O da, Sasani Kralı I.Şapur'a ithafken, Pehlevî dilinde kaleme aldığı Şapuragan'dır.

Özellikle İslami kaynaklarda adına çokça rastladığımız kitap, Mani'nin ilk eseridir ve öğretisinin bir özeti olarak değerlendirilir. Şapuragan sayesinde amaçladığı gibi kralın desteğini kazanmış ve dini yayma faaliyetlerinde özgürce hareket edebilme şansı yakalamış ve kendini halka tanıtmaya ve kabul ettirmesinde ona çok önemli kapılar açmıştır. Orijinal kitaba ait önemli parçalar Turfan'da bulunan el yazmaları sayesinde hayatta kalabilmiştir.

Biruni'nin aktarımına göre, Mani peygamberliğin kendisine verilmesini kral Şapur için yazdığı Şapuragan isimli eserin giriş kısmında bildirmiştir. (*Manichaean Texts, s. 65-66.*) Buna göre hikmet ve amel bir dönem Buda tarafından Hindistan'a, bir başka zaman Zerdüşt tarafından İran'a, bir başka zaman İsa tarafından Mağrib'e götürülmüş; içinde bulunulan zamanda ise kendisi aracılığıyla Babil'e gönderilmiştir. Böylelikle kendisini bu üç din liderinin mesajlarını tamamlamaya gelen son peygamber olarak takdim eder.

MANİ

Yazar: Euphemia

Manihaist öğreti, cemaat yapılanmasının ana gövdesini oluşturan seçkinler için oldukça katı bir yaşam öngörür. Bu durum ışık parçacıklarının kurtuluşunun seçkinler aracılığıyla gerçekleştirilecek olmasıyla ilişkilidir. Cemaat içerisinde yerine getirilmesi gereken kurallar, kişinin dâhil olduğu sınıfa göre farklılık gösterir. Buna göre seçkinlerle dinleyiciler aynı sorumluluklara sahip değildir.

Söz konusu sorumluluklar Manihaist öğretilerde seçkinler için beş emir ve üç mühür, dinleyiciler için ise on emir kavramlarıyla ifade edilir. Manichaeen Texts, s. 276. 248

Mani'nin müritlerine farz kıldığı on emir şunlardır: Putlara tapmamak, yalan söylememek, cimrilik etmemek, öldürmemek, zina etmemek, çalmamak, kötülük ve sihir öğretmemek, iki prensibe iman noktasında şüpheye düşmemek, din konusunda isteksiz ve ihmalkâr davranmamaktır.

Üç mühür ise ağza, ele ve kalbe (düşünceye) hâkim olma anlayışı üzerine kurulmuştur. Bektaşî gelenekte de yer alan bu prensipler Manihaist inancın seçkinler için belirlemiş olduğu kuralların esasını oluşturur.

Manihaist teolojiye, gnostik düalist anlayış hâkimdir. Buna göre birbirinden kesin bir şekilde ayrılan iki zıt prensipten biri mutlak iyiliği, diğeri ise mutlak kötülüğü temsil eder. Işık ve karanlık kavramlarıyla ifade edilen her iki prensip de ezeli ve ebedi olarak kabul edilir.

Işık Âlemi içerisinde tanrılar ve ışık varlıkları olan Işık Krallığı bulunur. Söz konusu Işık Krallığı beş yücelikten oluşur. Bunlar Yüceliğin Babası, on iki Aeon, Aeonların Aeonu, Hayat Nefesi ve Işık Ülkesi'dir. Beş yücelikten oluşan Işık Krallığı'nın yöneticisi Yüceliğin Babası'dır.

Karanlık Âlemin yöneticisi ise Karanlık Âlemi'nin Kralı, Şeytan, Ahrimen, Şimnu, Büyük Arkon, Karanlık Prensi, Madde, Kötülük gibi isimlerle anılır.

Öğretiye, her şeye gücü yeten ve her şeyi yaratan mutlak bir tanrı anlayışı hâkim olmasına karşın, söz konusu Tanrı'nın, yalnızca Işık Âlemi'ni temsil ettiği görülmektedir. Karanlık Âlemi'ni yöneten varlık Tanrı olarak zikredilmez.

MANİ

Yazar: Euphemia

Karanlık Âlemini Ölüm Ağacı'nın temsil ettiği gibi, Işık Âlemini de Hayat Ağacı temsil eder.

Hayat Ağacı Ruh'un simgesidir.

İsa, Mani'nin öğretisinde yer alan kurtarıcı figürlerinin başlangıcıdır. Ona atfedilen kurtarıcılık görevi, kendisinden tezahür eden Işık Zihni tarafından yerine getirilir. Şeytani güçlerin beden üzerindeki hâkimiyetinin sona ermesiyle beş erdem ortaya çıkar.

Bunlar sevgi, iman, kanaat, sabır ve bilgeliktir.

Tüm halklara, Işık Bahçelerinin Kralı'nın mesajını aktarırken: **“O, yaratıcılığı insana emanet etti. Karanlığın gücünü azaltmak, ilk başta insanın görevidir.”** demişti.

Ona göre her bir kişisel beden, ışık ve karanlığın kozmik mücadelesini özetlemektedir.

Karşılaştığı toplumları derinden etkileyen ve buna bağlı olarak da tarihte büyük bir yankı uyandıran bu dinin kurucusu Mani'nin, birer sanat eseri olan kitaplarından, coşkusundan, hoşgörülü dininden, tutkulu arayışından, insanlar, doğa ve ilahi varlıklar aracılığıyla ahenk çağrısından geriye hiçbir şey kalmadı.

Çünkü Roma'daki, İran'daki bütün engizisyoncular el birliğiyle Mani'yi bozdular, söndürdüler. Babilli, astronomların hesabıyla 584 yılının Adar ayının dördüncü günü- Hristiyan takvimine göre 2 Mart 274, bir Pazartesi, hoşgörü Peygamberi Mani'nin çilesi insanoğlununkine karıştı...

KAYNAKLAR:

- 1) Amin Maalouf, *Işık Bahçeleri*, Çev. Saadet Özen, Yapı Kredi Yayınları
- 2) Dilâ BARAN TEKİN, *Mani ve Öğretileri*, Yüksek Lisans Tezi

YAŞAM AĞACI VE RUHUN YÜKSELİŞİ

Kabala'nın Sembolik Mimarisi Üzerinden Psikolojik Gelişim

Yazar: Abraxas a.k.a . Toğrul Salamzade

İçsel Haritalar, Gizli Yolculuklar

Ruhun yolculuğu çizgisel değildir. Başlangıç ve son gibi kelimeler, yalnızca aklın haritasına aittir; oysa ruhsal olan daireseldir, katmanlıdır ve çoğu zaman paradoksaldır. İnsan kendini tanımak için yola çıktığında, dışarı değil, içeri yürümeye başlar. Bu yürüyüşün haritasını çizmek kolay değildir. Yine de bazı kadim gelenekler, bu zorlu görevi üstlenmişlerdir. Bunların en etkileyicilerinden biri, Yahudi mistisizminin çekirdeğinde duran Kabala sistemidir.

Kabala'nın temel sembollerinden biri olan Yaşam Ağacı, sadece kozmik bir model değil, aynı zamanda ruhun bilinçten bilinçdışına, gölgelerden ışığa, parçadan bütüne yaptığı bir yolculuğun diyagramıdır. Bu yapı, psikolojik süreçler açısından bakıldığında bir bireyleşme haritası olarak da okunabilir. Sefirotlar, insan psişesinin arketipsel merkezleridir. Onları birbirine bağlayan yollar, içsel eşiklerden geçilen sınavlar gibidir. Yaşam Ağacı, dışarıdan bakıldığında statik bir şekil gibi görünse de içeriden deneyimlendiğinde ruhun dramatik bir gelişim sürecini temsil eder.

Düşüş ve Dönüş

Kabala'ya göre evren, ilahi bir bütünlükten doğmuştur; ama bu doğum bir eksiklikle başlamıştır. Yaratımın ilk adımı, Tanrı'nın kendini geri çekmesidir — Tzimtzum. Bu, bir boşluk yaratır. Evren, o boşlukta belirir.

Ardından, bu boşluğa Tanrısal ışık dökülür; fakat onu taşıyacak kaplar bu enerjiyi kaldıramaz ve kırılırlar; bu duruma Shevirat ha-Kelim denir. Böylece evren, parçalanmış halde doğar. Işık saçılmış ama düzen bozulmuştur.

Bu anlatı, psikolojik düzeyde okunursa, insanın içsel doğumunu temsil eder. Doğarken bir bütünden kopmuş, sonra koşullanmalarla şekillenmiş, bastırmalarla bölünmüş bir benlik yapısı ortaya çıkmıştır. Her birey, içinde o kırık kapları taşır. Bilinç, görünür yüzeyde olsa da bilinçdışı karanlıkta yığılan o parçalanmış ışıkla doludur ve her ruh, sezgisel olarak o ışığı yeniden birleştirme arzusuyla yanar.

YAŞAM AĞACI VE RUHUN YÜKSELİŞİ

Kabala'nın Sembolik Mimarisi Üzerinden Psikolojik Gelişim

Yazar: Abraxas a.k.a . Toğrul Salamzade

Sefirotlar

Sefirot sistemi, on temel prensipten oluşur. Bunlar yalnızca Tanrısal tezahürler değil, aynı zamanda psişik süreçlerin simgeleridir. Her biri, ruhun bir yönünü açığa çıkarır:

- **Kether (Taç):** Mutlak bilinç, saf varlık. Ruhsal zirve.
- **Chokmah (Bilgelik):** Ham yaratıcı güç, sezgi.
- **Binah (Anlayış):** Yapı kuran bilinç, ayırt etme yetisi.
- **Chesed (Merhamet) ve Geburah (Güç):** Vericilik ile sınırlama, psişik genişleme ve daralma.
- **Tiferet (Güzellik):** Ruhun merkezi, içsel denge noktası.
- **Netzach (Zafer) ve Hod (İhtişam):** Duygular ve düşünceler düzlemi.
- **Yesod (Temel):** Bilinçdışı ile bilinç arasında bir geçit.
- **Malkuth (Krallık):** Maddi düzlem, görünür benlik.

Bu yapının en çarpıcı yanı, aralarında hiyerarşik değil, dinamik bir denge bulunmasıdır. Kether, ulaşılması gereken bir zirve değil; zaten her şeyin içinde var olan ama unutulmuş bir merkezdir. Ruhun hedefi, o merkezi yeniden hatırlamaktır.

Bilinçdışı, Da'at ve Sessizlik

Kabala'da açıkça gösterilmeyen ama sistemin merkezinde yer alan bir kavram daha vardır: Da'at. Bu, bilginin ama sıradan bilginin değil; içsel bilincin noktasıdır. Genellikle "gizli Sefira" olarak anılır çünkü o, gözle görünmez ama etkisi derindir.

Psikolojik olarak Da'at, bilinç ile bilinçdışı arasındaki eşiktir. Orası, bireyin gölge yönleriyle yüzleştiği yerdir. Da'at, sessizliktir; çünkü sözcüklerin bittiği, imgelerin konuşmaya başladığı alandır. Rüyaların, simgelerin, ani içgörülerin geldiği yer burasıdır. Kriz ve aydınlanma burada iç içe geçer. Ego burada dağılır ama Benlik burada doğar.

YAŞAM AĞACI VE RUHUN YÜKSELİŞİ

Kabala'nın Sembolik Mimarisi Üzerinden Psikolojik Gelişim

Yazar: Abraxas a.k.a . Toğrul Salamzade

Ruhsal Geçişler ve Psikolojik Sınavlar

Yaşam Ağacı yalnızca Sefirot'tan ibaret değildir; bu merkezleri birbirine bağlayan 22 yol, psişik geçiş evrelerini simgeler. Her yol, bir sınavdır.

Örneğin:

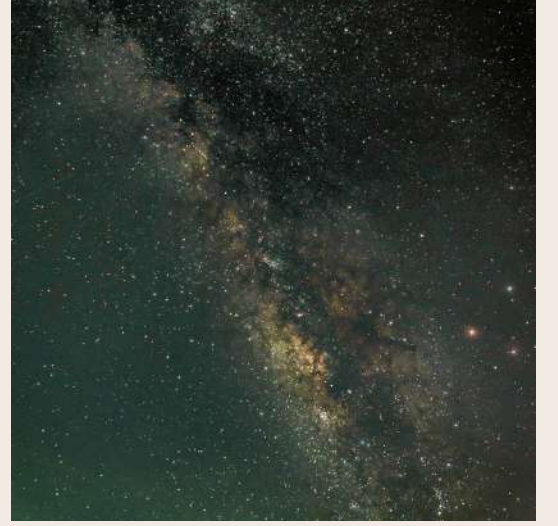
- **Chesed ile Geburah arasında gitmek,** sınırsız merhamet ile sert sınır koyma becerisi arasında denge kurmaktır.
- **Yesod ile Tiferet arasındaki geçiş,** bilinçdışının getirdiği imgeleri egoya entegre etme sürecidir.
- **Tiferet ile Kether arasındaki yol ise,** benliğin tüm biçimlerinden soyunup saf varoluşla buluşma deneyimidir.

Bu yollar, Jung'un "arquetypal stages of individuation" (bireyleşme sürecinin arketipsel evreleri) ile birebir örtüşür. Ruh, bu yolları geçerek büyür. Her geçiş, bir "ölüm" ve "yeniden doğum" içerir.

Kırık Kaplar

"Kırık Kaplar" miti, psikolojik olarak gölge arketipiyle doğrudan ilişkilidir. Ruhun karanlık yönleri, bastırılmış arzuları, inkâr edilen potansiyelleri bu "kaplar" içinde saklıdır. Onları görmezden gelmek, ruhun yarısını dışlamaktır. Fakat onları bilinçle bütünleştirmek, gerçek özgürlüğün yoludur.

Gölgeyle yüzleşmek kolay değildir. Direnç, korku, reddetme gibi savunmalar ortaya çıkar. Fakat, ancak bu içsel enkazla karşılaşan biri, ruhsal inşaya başlayabilir. Kabala, bu süreci yalnızca bir temizlik değil, aynı zamanda bir yeniden yaratım olarak tanımlar.

YAŞAM AĞACI VE RUHUN YÜKSELİŞİ

Kabala'nın Sembolik Mimarisi Üzerinden Psikolojik Gelişim

Yazar: Abraxas a.k.a . Toğrul Salamzade

Tiferet: Merkezde Buluşmak

Yaşam Ağacı'nın merkezinde yer alan Tiferet, psikolojik açıdan ruhun “iç merkezini” temsil eder. Ne ego'dur ne de Benlik'in ta kendisi; ikisi arasında bir köprüdür. Buraya varmak, içsel bütünlüğün ilk kez hissedilmesidir.

Tiferet'e varmak, kişinin kendi gölgesiyle yüzleşmiş, bastırılmış yönlerini kabul etmiş ve artık kendini dışarıdan gelen tanımlarla değil, içeriden gelen bir dengeyle yaşamaya başlamasıdır.

Kether: Sessizlikte Var Olmak

Yaşam Ağacı'nın zirvesinde yer alan Kether, saf varoluşun simgesidir. Burada artık sözler çözülür, imgeler dağılır, kimlikler silinir. Bu bir “hiçlik” hali değildir; aksine, her şeyin özü olan mutlak farkındalık halidir.

Birey, Kether'e ulaştığında artık sadece kendisi değildir. Evrenin tüm imgeleriyle bir bütünlük haline gelir. Bu, mistik geleneklerde “aydınlanma”, psikolojide “entegrasyon” olarak adlandırılan deneyimdir.

Bireyleşme ve Yaşam Ağacı'nın Paralelliği

Kabala'nın Yaşam Ağacı ile bireyleşme süreci arasında kurulan bağ, yalnızca yüzeysel bir benzerlik değildir. Her ikisi de aynı temel yapısal mantıkla işler:

1. **Bilinçdışına iniş (Yesod)**
2. **Gölgelerle yüzleşme (Da'at)**
3. **İçsel parçaların entegrasyonu (Tiferet)**
4. **Kendilik yanılmasının aşılması (Kether)**

Bu süreci tamamlayan birey, artık toplumsal beklentilerin yönettiği biri değil; kendi iç yasalarıyla var olan biridir.

Bireyleşme ve Yaşam Ağacı'nın Paralelliği

Yaşam Ağacı, yalnızca mistik bir yapı değildir. O, bir içsel mimaridir. İnsan ruhunun parçalanmış, kırılmış, dağılmış yapısını yeniden bütünleştirmek için bir sembol sistemidir. Onun kökleri karanlıktadır; dalları ışığa uzanır. Tıpkı insan gibi.

Birey, içsel yolculuğuna çıktığında, dışarıdan rehberlik bekler. Ancak sanırım Kabala'nın öğrettiği şey aslında şudur Yol, zaten içimizdedir ve Ağaç, aslında biziz.

KAYNAKÇA

Scholem, Gershom. *Major Trends in Jewish Mysticism*. Schocken Books, 1941.
Jung, Carl Gustav. *The Archetypes and the Collective Unconscious*. Princeton University Press, 1981.

NEDEN – NİÇİN – NASIL SORULARINA BAKIŞ

Yazar: Ozan Şenel

Ayşe teyzemin bir kek yaptığını ve bu keki analiz etmek üzere dünyanın en önde gelen bilim insanlarından oluşan bir gruba gönderdiğimizi gözünüzde canlandırın. Biyokimyacılar bizi proteinlerin, yağların ve kekin oluşumunda yer alan diğer her şeyin yapısı hakkında; kimyagerler ise kekin içinde yer alan elementler hakkında bilgilendirir; fizikçiler keki temel partiküller yönünden inceleyebilir ve matematikçiler de kuşkusuz olarak bu partiküllerin davranışlarını tasvir etmek için bize zarif bir denklemler kümesi önerirler.

Şimdi biz kekin nasıl ve neyden yapıldığını biliyoruz fakat şimdi bilim insanlarına kekin neden yapıldığını sorduğumuzu varsayalım. Ayşe teyzenin yüzündeki tebessüm, keki kendisi yaptığı için onun cevabı bildiğini gösterir. Ama dünyadaki en iyi bilim insanlarının yaptıkları incelemelerden hareketle Ayşe teyzenin keki neden yaptığını bize söyleyemeyecekleri kendiliğinden apaçıktır (Ayşe teyze) yanıtı vermedikçe, yanıtı asla bilmeyeceklerdir. Doğa bilimleri kekin doğası ve yapısıyla ilgili sorularla başa çıkabilir ama amaçla ilgili olan "neden" sorusunu yanıtlayamazlar. Bilimin sınırları bulunmaktadır.

Tabi ki bilim evren ve dünya üzerine bize birçok açıklayıcı bilgi vermiştir ve vermeye devam edecektir. Fizik sorusu, doğadaki hareket, kuvvet, enerji, ısı, ışık, elektrik, manyetizma gibi konularla ilgili bilgi isteme ya da problem çözme amaçlı bir sorudur. Yani bütüncül olmasa da nasıl sorusunun cevabıdır.

Mana sorusu, insanın varoluşuna, evrendeki yerini anlamlandırmaya ve yaşama neden devam ettiğini sorgulamasına dair sorular bütünüdür. Mana yolcuları Ezoterizm öğretisini kullanarak Neden ve Niçin gibi soruların anlamlarını cevaplamak için hiç bitmeyen ve bitmeyecek bir arayış içinde yaşayıp giderler.

Neden, Niçin, Nasıl yani mana ve fizik sorular dengeyi sembolize ederler ve evren mutlak bir denge üzerine kurulmuştur.

22-24 EYLÜL
ROSH HASHANAH
ראש השנה

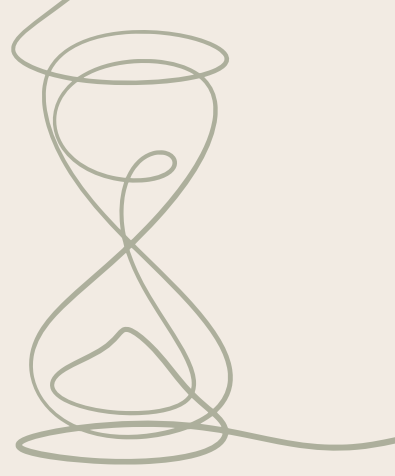

ZAMANIN ÖZÜ

Yazar: Ebru Yenicevardarlı

“Öyleyse zaman nedir?

Eğer hiç kimse bana bunu sormazsa zamanın ne olduğunu bilirim ama soran olursa ve ona açıklamaya çalışırsam şaşırıp kalırım.” - Augustinus

Herkes bir anlamda zamanın ne olduğunu bilir. Yine de zamanın derinliklerine her inildiğinde bütün yollar Augustinus’un düşüncesine çıkar.

Günü yirmi dört saate bölme fikri ve bir gün içindeki zaman aralıkları için “saat” sözcüğünün kullanımı, ilk kez Kudüs Tapınağı’nın yıkımından sorumlu olan II. Nebukadnezar döneminde gündeme gelmiştir. Antik Yunan’da ise gün, iki kez on iki saatlik bölümlere ayrılıyordu. Antik Roma da benzer bir sistemi sürdürmüştü; gündüzü on iki saate bölerek zaman kavramını “horae” olarak adlandırmıştır. Gece ise askeri ve toplumsal düzeni sağlamak amacıyla dört nöbete (vigilia) ayrılmıştır. Bu saatler de bireysel zaman yönetiminden çok kamusal işler, mahkemeler, tapınak törenleri ve ordu düzeni için kullanılıyordu. Roma’nın toplumsal düzeni için geliştirdiği nöbet sistemi, **Luka İncili’nde ruhsal bir farkındalık, içsel hazırlık ve sadakat metaforuna dönüşmektedir:**

‘Efendi gecenin ister ikinci, ister üçüncü nöbetinde gelsin, uyanık bulacağı kölelere ne mutlu! Ama şunu bilin ki, ev sahibi, hırsızın hangi saatte geleceğini bilse, evinin soyulmasına fırsat vermez. Siz de hazır olun. Çünkü İnsanoğlu beklemediğiniz saatte gelecektir.’ Luka 12:38-40

Burada geçen “ikinci” ve “üçüncü nöbet” ifadeleri, Roma’nın geceyi dörde böldüğü zaman sistemine işaret eder. Bu saatler, insanın genellikle uykuda ve hazırlıksız olduğu zamanlardır. Mesih İsa’nın uyarısı, yalnızca fiziksel bir zaman tarifinden ibaret değil; aynı zamanda ruhsal uyanıklığın ve Yaratan’ın içte açılmasına hazır olma çağrısıdır. Bu anlamda zaman, yalnızca ölçülen değil, yaşanan ve değerlendirilen bir boyuta dönüşür.

Antik çağlarda genel olarak saat kavramı Güneş, Ay ve yıldızlara göre şekillenmekteydi; zaman göksel ölçütlerle değerlendiriliyordu. Bu göksel temelli zaman algısı, farklı kültürlerde çeşitli biçimlerde uygulanmıştır. Örneğin, Yahudi takvimine göre yeni gün, modern sistemdeki gibi gece yarısında değil, gün batımında başlardı. Bu anlayışın temeli, Yaratılış Kitabı’ndaki şu ifadeye dayanır:

“Akşam oldu, sabah oldu ve ilk gün oluştu.” Yaratılış 1:5

Bu nedenle Şabat ve bayramlar, gün batımında başlar ve ertesi günün gün batımında biter.

ZAMANIN ÖZÜ

Yazar: Ebru Yenicevardarlı

İnsanlar önce, Güneş'in gökyüzündeki hareketine göre çalışan güneş saatleri, yıldız konumlarına dayanan astronomik takvimler ve su saatleri gibi araçlarla zamanı ölçmeye çalıştılar. Gözleme dayalı ve döngüsel bu anlayış, zamanın doğal döngülerine bağlı kalmayı gerektiriyordu ve bu da ilk mekanik saat tasarımlarına yansdı. İlk saatlerin yüzlerinde yalnızca akrep, yani saat göstergesi, yer alıyordu; dakikalık ayrımlar henüz işlevsel bir ihtiyaç değildi. Ancak Sanayi Devrimi ile birlikte zaman algısı dramatik biçimde değişti. "İbadet, iş, mola" gibi gündelik yaşamın süreyle sınırlanan unsurları, zamanı daha hassas bir şekilde bölmeyi gerekli kıldı. Bu ihtiyaç doğrultusunda, saate dakikayı gösteren yelkovan eklendi. Endüstrileşen toplumda artık sadece saat değil, dakika da önemli hale gelmişti. Zamanın daha da hassas ölçülmesi, modern yaşamın karmaşık yapısıyla birlikte "randevu, toplantı, trafik, ilaç, okul" gibi pek çok unsurun planlanmasını mümkün kıldı. Böylece saatlere, bu kez saniyeyi gösteren üçüncü bir gösterge eklendi. Ardından ise teknolojik gelişmelerle birlikte dijital saatler üreilmeye başlandı.

Ancak her ne kadar dijital saatler üretilse de analog saat yüzünün dijital ekran karşısındaki büyük avantajı, yakın geçmiş ve yakın gelecek hakkında fikir vermesidir. Yuvarlak bir saat yüzünde zamana bakmak, başka bir yere varmadan önce ne kadar zamanımız olduğunu veya bir şeyi yaptıktan sonra ne kadar süre geçtiğini herhangi bir hesaplama yapmaksızın söyler ve yalnızca saate bakarak geçmiş, şimdi ve gelecek hakkında gerçek bir anlayışa sahip oluruz.

Bir zamanlar gelecek olan şey aniden şimdiki zaman, sonra aniden geçmiş olur ve geçmişte gerçekleşen her şeyin arasına katılır.

ZAMANIN ÖZÜ

Yazar: Ebru Yenicevardarlı

Günümüzde zaman, biyolojik döngülerden sosyal hayatın planlanmasına kadar her şeyin temel referansı haline gelmiştir. Saatler, takvimler, kronometreler... Hepsi zamanın akışını tutmaya, onu sabitlemeye ve kontrol altına almaya çalışır. Ancak zamana dair bu mekanik ölçüler, onun gerçekliğini tam anlamıyla yakalayamaz. Zaman bazen hızla akar, bazen donmuş gibi hissedilir; yani bizim için zamanın akışı niceliksel değil, niteliksel bir deneyimdir.

Tam da bu noktada Immanuel Kant'ın zaman anlayışı önemlidir. Kant'a göre zaman, dış dünyada kendiliğinden var olan bir şey değil; aksine insan zihninin deneyimi düzenlemek için kullandığı bir sezgi biçimidir. Yani zihin olmadan zaman algılanamaz; dolayısıyla varlığı anlamsızlaşır.

Bu felsefi yaklaşıma bir ayetle örnek verecek olursak;
"Çünkü senin gözünde bin yıl Geçmiş bir gün, dün gibi, Bir gece nöbeti gibidir." Mezmurlar 90:4

Burada zaman, insan için ölçülebilir bir şeyken, Yaratan için zamansız ve sınırsız bir boyuttur. İlahi bakışta bin yıl bir an gibi silinirken, insan zamanı bölerek, sayarak ve düzenleyerek anlamlandırmaya çalışır. Bu da gösteriyor ki her şeyi ölçüyor gibi görünse de, zamanın kendisi ölçüye ve ölçülmeye yönelik tüm girişimlere meydan okur; çünkü zaman, mutlak bir nesne değil, hem fiziksel hem zihinsel düzeyde akışkan bir ilişkidir. Bu ilişkiyi anlamlı kılan ise onu fark eden bir bilinçtir. Zamanın gerçek doğası, onu deneyimleyen bilinçle birlikte var olur. Bir an, ancak hissedildiğinde "gerçek" olur; bir gün, ancak hatırlandığında anlam taşır.

Bu yüzden zaman, insanın hem en somut hem de en soyut deneyimidir: her yerde hazır, ama asla tutulamaz.

"Zaman, beni oluşturan öz.

Zaman beni kapıp sürükleyerek götüren bir nehir, ama nehir benim;

Zaman beni parçalayan bir kaplan, ama kaplan benim.

Zaman beni yakan bir ateş, ama ateş benim."

Jorge Luis Borges – Zamanın Yeni Çürütülmesi

KAYNAKÇA
Zaman Illüzyonu – Joseph Mazur
Kutsal Kitap

SATIRLARIN ÖTESİNE GEÇMEK

Ezoterik ve Mistik Okuma

Yazar: Rehber

Kutsal Yazıları sadece yazıldığı şekli ile okumak aslında her birimizi oldukça farklı noktalara taşıyacak olan bir durumdur. Çünkü bu yazılar hitap ettikleri dönemler için bile oldukça gizemli yazılardır. Çünkü özellikle kadim dönemlerde sözlü anlatım, mitik anlatımlar, destanlı anlatımlar önemlidir. Ve bu anlatımların içinde her zaman insanlık aktarılabilir kavramları, öğretileri çağlar boyunca aktarip durmuştur. Bir çok konuda ileri düzeye ulaşmış günümüz insanlığı için artık bu yazılar hiçte yazıldığı şekli ile okunması gereken yazılar değildir. Bu yazıların satırları altına inmek ve o satırların arasında ve ötesinde esas mesajları yakalamak oldukça önemlidir..

Kısacası Allah kelamı olarak da ele alınan bu yazılar sadece bir takım tarihi kayıtlar değil, aynı zamanda aktarılabilir kavramlar, öğretiler, yaşamsal değerlerdir. Bir başka deyişle insanın iç yolculuğu ve bu yolculuğa uyandırma gayretleridir.

Literal Okumanın Sınırları

1.Yazılar sadece harfi harfine, literal biçimde okuduğumuzda ne elde ederiz?

Eğer yukarıda da değindiğimiz gibi bu yazıları harfi bir yöntemle yani yazıldığı şekli ile okumaya kalkarsak o zaman karşımıza bir takım kurallar ve yasaklar zincirinin çıkacağı muhakkaktır. Bununla birlikte bir takım ahlaki öğütler de devreye girecek ve bütün bunlar mucizelerle çerçevelenmiş olacaktır. Bütün bunlarda bir arada “dışsal din” diyebileceğimiz bir dini devreye sokacaktır. Günümüzde bir çok dinin, mezhebin geldiği nokta aslında budur.

Eğer yukarıda da değindiğimiz gibi bu yazıları harfi bir yöntemle yani yazıldığı şekli ile okumaya kalkarsak o zaman karşımıza bir takım kurallar ve yasaklar zincirinin çıkacağı muhakkaktır.

Bununla birlikte bir takım ahlaki öğütler de devreye girecek ve bütün bunlar mucizelerle çerçevelenmiş olacaktır. Bütün bunlarda bir arada “dışsal din” diyebileceğimiz bir dini devreye sokacaktır. Günümüzde bir çok dinin, mezhebin geldiği nokta aslında budur. Yani **“dışsal bir din”**.

Hatta bu dinler o kadar yaygındır ki, aynı din adı altında bile birbirinden farklı dışsal yapılar, uygulamalar, renklerden oluşmuş dinler vardır. Tabi bu durumda kalp yerine akıl, sezgi yerine dogma, yaşantı yerine kavga da yerini almış olmaktadır.

Bu yüzden bugün bile kutsal yazılardaki bazı bölümleri ya da karakterleri ya bütünüyle reddetmektedir ya da onları tarihsel kahramanlar olarak kabul etmektedir.

Oysa anlatılanların kendi içsel dünyası ile ilgili satır arası ve ötesi verilerle dolu olduğunu bilmesi gerekmektedir.

2.İsa'nın çölde 40 gün oruç tutması (Matta 4)

Mesela İsa'nın çölde denenmesi olayını sadece Paskalya öncesi oruçla tanımlamak ya da buradan bir takım oruç kuralları çıkarmak oldukça sığ bir yaklaşımdır.

Oysa bu bir insanın içsel dönüşüm ve değişiminin ne denli zorlu olduğunu bize anlatmakta ve aynı zamanda bunun aşılabileceğini söylemektedir.

SATIRLARIN ÖTESİNE GEÇMEK

Ezoterik ve Mistik Okuma

Yazar: Rehber

Burada yapılması gerekenin Mesihî düzeyde Yaratan'la birleşme olduğu vurgulanmaktadır.

Sembolik olarak bize sürekli sunulan 40 sayısı ise aslında bilinçaltının dönüşüm sürecidir. Ayrıca çöl içsel yalnızlıktır da. Görüldüğü gibi yazılı metnin satır arası ve ötesi okumasında bize gelen veriler gerçekten her çağdaki insan içindir.

Kadim Yazıların Ezoterik Doğası

1.Kadim metinler çok katmanlıdır.

Evet bir çok kadim metin çok katmanlıdır. İçinde bir çok veri saklar, insanın kişisel ve toplumsal ilişkilerini, Yaratan ile olan ilişkilerini belli bir düzeyde ve dengede tutabilecek verilerdir bu veriler. Ve bu katmanları algılamak aynı görmede olduğu gibi bir görüntüyü boyutlarıyla görebilmek gibidir.

2.Luka 24:30-31, "İsa ekmeği aldı, şükretti ve böldü..."

Emmaus yolu anlatımı yeni antlaşmanın bilinen anlatımlarındandır. Oradaki iki kişi ve yanlarında bir türlü tanıyamadıkları kişi birlikte sofraya otururlar. Aslında o kişi anlatıma göre "dirilmiş İsa'dır".

Bu iki kişinin izledikleri kişidir yanlarında olan ama Kudüs'teki haçlanma olayından sonra İsa'ya olan bağlılıkları hemen tükendiği için bir türlü İsa'yı tanıyamamışlardır. Ne zaman ki, o birlikte oturdukları sofrada bu iki kişi ekmeği bölmüşlerdir. O zaman İsa'yı tanımışlar ama İsa yanlarından kaybolmuştur.

Görüldüğü gibi buradaki anlatım sadece iki kişinin Mesih İsa ile bir sofrada oturmaları değildir. Bu sofraya ve anlatımda verilmek istenilen "hakikatin ancak ekmeğin kırma gibi paylaşım yoluyla ortaya çıkması" olgusudur. Bu bir veridir. Ekmek burada "irfandır", "bilmedir". Bölünmesi ise "içsel aydınlanmanın başkalarıyla paylaşımıdır".

İşte o noktada gözleri açılmış, içsel sezgileri uyanmıştır. İsa kaybolmuştur çünkü artık İsa kendi içselliklerindedir. Her biri Adem oğlu seviyesinden artık Mesih seviyesine ulaşmışlardır. Alma arzusu yerine ihsan etme arzusu artık kendi içselliklerinde işlemeye başlamıştır.

3.Yuhanna 4'te Samiriyeli kadınla kuyu başındaki diyalog

Satır ötesi okumalarına birçok örnek arasında bir diğer örnek ise Samiriyeli Kadın ile İsa'nın diyalogudur. Burada İsa'nın "Sana vereceğim sudan içersen bir daha susamazsın" demesi bir mecazdır. Bu oldukça açıktır. Burada anlatılmak istenilen yaşam suyu olan ilahi bilincin uyanışıdır.

Kadın burada sadece bir birey değil, insan benliğini temsil eder. Elbette bu bölüm başlı başına bir çalışma gerektiren bir bölümdür ve bu bölüm gibi daha bir çok bölümde bütün insanlık için nice yaşam öğretisi, bol yaşam için anahtar mana formülleri bulunmaktadır.

SATIRLARIN ÖTESİNE GEÇMEK

Ezoterik ve Mistik Okuma

Yazar: Rehber

4.1. Korintliler 3:16

Bu bölümde ifade bulan “Allah’ın tapınağı sizsiniz” sözü ise artık hakikatin bir anlamda yüze çarpılmasıdır. Tam bir içrek anlatım, ezoterik vurgu vardır burada. Kısacası dışarda, taşlarda, mabetlerde, kutsallar addettiğimiz şeylerde Yaratan arayan bizlere içimiz işaret edilmektedir. Buradaki söyleme göre gerçek mabet ritüel değil, uyanmış insan kalbidir.

Ezoterik Okuma Bir Yolculuktur

1.Ezoterik okuma nedir?

Ezoterik okuma bir yalnızca bir “yorum yapma” işi değildir. Bu bir içsel disiplin, bir dinleme, bir hissediş halidir. Bir anlamda sessizliğin sesini içte açmaktır. Her bir ayeti okuyan samimi bir satır arası okuyucu “bu ayet bana ne söylüyor” demek kaydı ile biraz olsun düşünebilen okuyucudur. Bu tarz okuyucu gerçekten içsel yolculuğa çıktığını ve bu yolculukta büyük bir hazla yazıları içte açtığını bilen kişidir. Dolayısı ile böyle bir okuma yolunu seçen kişi gerçekten de kendi kişisel mana yolculuğuna başlamış olan kişidir.

2.Ezoterik okuma bizi şu sonuçlara götürür:

Yaratan dışsal değildir. O kavram, işlev içseldir. Mesela bu noktada unutulmaması gereken bir başka gerçek de cennetin gelecek bir durum, bir yer olduğu değil, bir bilinç durumu olduğudur.

Ezoterik okuma bize öncelikle bunları öğretmeye başlar. Aynı zamanda “günah” kavramı da yine aynı şekilde bir ahlaki hataya işaret eden bir kavram olmaktan çıkar. Günah esas anlamı ile ilahi bilinçten kopuştur. Kurtuluş kavramı da yine bir olay değil, bir olgu değil, bir farkındalık halidir.

Tarihsel Okuma ve Yoğunluk Kaybı

1.Tarihsel okumalar bazen öğretici olsa da, metni sadece bir “geçmiş bilgi”ye dönüştürür.

Ne yazık ki, tarihsel okumalarda yani olduğu gibi okumalarda hep geçmişe kitli kalma durumu söz konusudur.

Geçmişte birileri bir şeyler yapmış, bir şeyler öğretmiştir. Biz de bu öğretileri kanun haline getirir günümüzde de o günkü haliyle ve birbiri ile bağlantısı bile olmayan durumlarda kullanmaya başlarız.

Mesela, İsa’nın “dirilişi” bu bakış açısına göre sadece bir mucizedir. Yaratan’ın kendini ifşası için adeta en büyük kanıt olarak görülür. Oysa bu durum sadece bir mucize ortaya konulsun diye olmuş bir durum değildir. Bu durum her birimizin içsel dirilişine bir işarettir.

Fakat bunu görmek için metnin simge diline, mistik yapısına uymak oldukça önemlidir.

SATIRLARIN ÖTESİNE GEÇMEK

Ezoterik ve Mistik Okuma

Yazar: Rehber

2. Sevgili dostlar, kutsal yazılar bir tarih kitabı değildir.

O, ilahi kolektif bilincin, bir anlamda dünyada yaşayan diri kelamın yazılı kaynaklara aksidir. İçindeki bazı cümleler, anlatımlar, mitler, destanlar, öyküler, bizler için içsel yolculuğumuza birer harita olabilirler.

Elbette ki bunun için bize düşen satırların arasını ve hatta ötesini görebilmektir.

3. Bugün bizi çaresiz bırakan şey, metni “ne dedi?” diye değil, “ne olmuş?” diye okuyan bakış açısıdır.

Hiç kuşkusuz bu bakış açısı yanlıştır. Burada esas sorulması gereken “neyi” anlattığıdır. Ve bu anlatımdan benim yaşamımın ne pay alacağıdır.

4. Mistik ve ezoterik okuma, bizi Yaratana’ın dışımızda değil, içimizde konuştuğu o kutsal sessizliğe götürür.

İşte o sessiz alan esas mana derinliğimiz için gerekli olan alandır. Çünkü esas Yaratana’ya bağımızı sağlayan çip içselliklerimizdedir. Orada yürümeye başladığımız an Emmaus yolu içimizde açılır. Şifa köyüne doğru yola alma başlar. Gözlerimiz açılır ve kalbimiz yanmaya başlar.

İşte bu anlamda “**kimde Mesih varsa, sonsuz hayat vardır**”. Kimde Allah kelamı açılıyorsa dolayısı ile sonsuzla bağ o nokta başlamaktadır. Bize düşen bu oldukça ilginç tarihin derinliklerinden gelen ve diğer yazı türlerinden farklı olan Kutsal Yazıları satırlarını aralayarak okumaya gayret etmek ve satırlarının ötesine geçebilmektir.

 Spotify®
/manailimleriakademisi

30 EYLÜL
ULUSLARARASI PODCAST GÜNÜ
(*INTERNATIONAL PODCAST DAY*)

YOGA PRENSİPLERİNE GENEL BİR BAKIŞ

Yazar: Oya Akın

Yoga öğretisi, kökeni İ.Ö 4000 yıllarına inmektedir. Yoga öğretisinin kurucusu kabul edilen Patanjali ise bu konuda ilk kapsamlı kitabı yoga Sutraları yaşadığı İ.S 200 yıllarında yazmıştır.

Yoga birlik anlamına gelir ve kişinin Tanrı ile birleşebildiği yöntemdir. Yoga dengedir zihinsel alandaki hareketlerin dindirilmesi zihnin kontrol altına alınmasıdır. Zihinsel alan 3 nitelikle kendini gösterir.

1-Sattva (Aydınlık)

2-Rajas (Eylem)

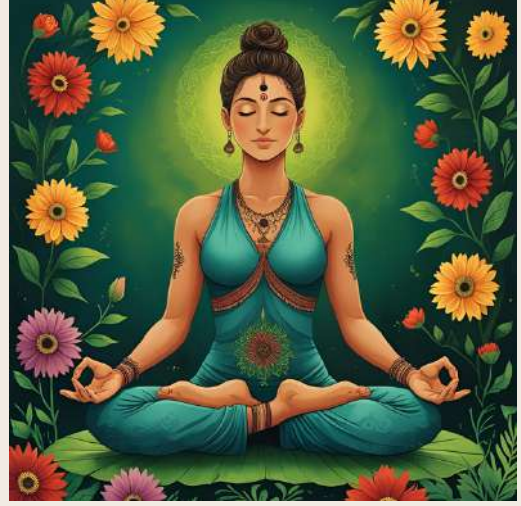
3-Tamas (Atalet)

Aslında Sattva niteliğinde olan zihinsel alan, Rajas ve Tamas nitelikleri ile bir arada olursa, güç ve duyu organlarının arzularına tutunma, bağlanma görülür. Zihinsel alan, Tamas ile birlikte görülürse, cehalet, çıkarıcılık, bağlanma görülür.

Zihinsel alan, bir miktar Rojas ile olursa Erdem'e, bilgiye, güce meylettirir. Rajas da ortadan kalkarsa saf Sattva kaldığında keskin bir zeka işlev görür.

Saflığı bozan unsurlar bilginin önündeki engeller ortadan kalktığı zaman her zaman mevcut olan "ATMAN" derhal kendini gösterir. İnsan kendinde 'Atman' olduğunu unutup ayrı bir ego kişiliği illüzyonu yaratır. Bu ego kişiliği arzularını tatmin etmeye mal mülk kazanmaya çalışır. Ve psişik güçler de en arzulananlardandır. Bu güçleri elinde tutan ancak yine de bunları reddeden esaretten kurtulur.

Örnek; İsa şeytanın ona çölde sunduğu psişik güçleri reddetmiştir. Zihindeki tüm düşünce dalgaları sakinleştiği zaman, bu durumda zihin Atman'la birdir.

YOGA PRENSİPLERİNE GENEL BİR BAKIŞ

Yazar: Oya Akın

Patanjali zihni saflığını bozan şeylerden temizlemek için uygulanması gereken çeşitli yoga kurallarını şöyle anlatıyor: Yoganın sekiz kolu;

1-YAMA (Kişinin yapmaması gereken ilkeler)

Başkalarını incitmekten, yalandan, hırsızlıktan, iffetsizlikten ve hırsan uzak durmaktır.

2-NİYAMA (Kişinin yapması gereken ilkeler)

Saflık, hoşnutluk, nefsi köreltme, çalışma ve Tanrı'ya ibadettir.

3-ASANA (Poz duruş oturuş)

Sağlam fakat rahat bir pozisyonda oturmaktır. En ünlü duruş bağdaş kurarak oturulan Lotus duruşudur.

4-PRANAYAMA (Nefes kontrolü)

Prana yaşam enerjisidir.pranayama'nın amacı Kundalini'yi uyandırmak böylece Prana'yı kontrol etmektir. Zihin Pranayama ile saflaştıkça cehalet örtüsü yavaş yavaş ortadan kalkar

5-PRATYAHARA (Duyuların soyutlanması)

Zihin duyu organlarından çekildiği zaman duyular üstünde tam bir hakimiyet ortaya çıkar. Başlangıçta bunu zihnimizi gözlemleyerek yapabiliriz izlendiğini gören zihin zamanla sakinleşmeye başlar

6-DHARANA (Odaklanma konsantrasyon)

Zihni beden içindeki ya da dışındaki bir simge odaklar

7-DHYANA (Meditasyon)

Konsantrasyon nesnesine doğru kesintisiz bir zihin akışıdır. Patanjali düşüncüyü zihindeki dalga olarak tanımlar. Meditasyon uygulamasında zihinde dalgalar silsilesi ortaya çıkar.

Örnek; İsa Mesih üstünde meditasyon yapıyorsak, zihnimizi sadece İsa'nın üstüne odaklanmakla kalmayıp aynı zamanda onun öğretileri, mucizeleri, çarmıh vs. Hakkında düşünürüz. Ancak bunlar sadece hazırlık olabilir. Gerçek meditasyon nesnenin algılayanın zihniyle çarpıtılmadan tüm doğasıyla ortaya çıktığı zaman gerçekleşir.

8-SAMADHİ (Atman'ın içine dalma)

Samadhi algının ötesidir. O doğrudan bilgidir. Tüm psişik güçlere sahip olduğu zaman bile bölünmeden kalan kişi erdem bulutu diye adlandırılan "Samadhi"ye ulaşır. Tefekkür haline geçilir meditasyonun en yüksek aşamasıdır. Saf Bilinç 'Puruşa' yani öz gerçek benlikle bir olunur. Bu en yüce nihai birliktir yogadır. Bilinç, tüm deneyimleri izleyen görendir.

KAYNAKÇA:

Patanjali'nin Yoga Sutraları (Swami Prabhavananda.Christoper Isherwood)
Yoga Darşana (Prof.Dr. Ganganatha Jha)
Osho, Yoga 2

Yazarlarımız

- REHBER
- OR MAKİF
- JAKO
- ANI
- EBRU YENİCEVARDARLI
- ONUR ÖZPINAR (VAROLUŞ GÜNLÜKLERİ)
- ABRAXAS A.K.A TOĞRUL SALAMZADE
- OYA AKIN
- LOTUS
- LIBERTAS
- EUPHEMİA
- BİRSEN TANKAYA DİNÇ
- OZAN ŞENEL
- FIND YOUR LIGHT

Okur geri bildirimleriniz ve
işbirliği/sponsorluk talepleriniz için:
info@manayolu.com

Akademimizi Buradan Takip Edebilirsiniz:

www.manailimleriakademisi.com

[/manailimleriakademisi](https://www.instagram.com/manailimleriakademisi)

[/manailimleriakademisi](https://www.facebook.com/manailimleriakademisi)

[/manailimakademi](https://twitter.com/manailimakademi)

[/company/manailimleriakademisi](https://www.linkedin.com/company/manailimleriakademisi)

[/manailimleriakademisi](https://www.youtube.com/manailimleriakademisi)

[/manailimleriakademisi](https://www.spotify.com/manailimleriakademisi)

Yayıncı

Mana İlimleri Akademisi

Telif Hakları

© 2025 Mana İlimleri Akademisi & Pistis Sophia E-Dergi
Tüm yayın ve telif hakları, Mana İlimleri Akademisi'nin yasal kurucuları tarafından korunmaktadır.

Hazırlayan

Mana İlimleri Akademisi Ekibi, Yazarları ve Gönüllü Katkı Sağlayanlar

Editorial Katkılar

Pistis Sophia E-Dergi Editörleri Kurulu

© 2025 Pistis Sophia Tüm hakları saklıdır.

Dergi içeriği yalnızca bilgi ve kültür paylaşımı amacıyla hazırlanmıştır. Yayınlanan yazı, makale ve görüşlerin sorumluluğu yazarlarına aittir; Mana İlimleri Akademisi ve Pistis Sophia E-Dergi bu içeriklerden dolayı sorumlu tutulamaz. Bu yayın yalnızca dijital ortamda ücretsiz olarak sunulmaktadır. Basılı dağıtımı yoktur. Bu yayının hiçbir bölümü izin alınmadan çoğaltılamaz veya dağıtılamaz.